

VEJŠKA

komedie o studentech, vysokých školách a graffiti

autoři: Tomáš Vorel, Zdeněk Řanda

Copyright: 2011 VorelFilm
Registration: 2011 Dilia

O:1 PILÍŘE NA FLORENCI – NOC

Kocourek je skryt ve stínu betonového pilíře, pozoruje dění nočního města. Nikde se nic nehýbe, všude klid a tma, jen nahoře na magistrále létají světla aut. Kolman si hodí do pusy TicTac. Jde do podřepu, v igelitce nasazuje trysky na spreje. Kocourek vytáhne z křoví připravené štafle.

Igelitky v rukách, Kocourek s Kolmanem v klidu přistoupí k betonovému pilíři. Kolman koukne na Kocourka, zatřepe sprejem.

ZAZNÍ ÚVODNÍ PECKA OD TRAFIKA.

DO OBRAZU SE PROLÍNAJÍ ÚVODNÍ TITULKY.

Kocourek stříká ze štaflí černý obrys písmen RHS a posouvá se.

Kolman hned za ním vyplňuje písmena chromem, kam až dosáhne.

Oblaka stříbrného prachu letí vzduchem.

Kocourek dočrtá a vybarví horní části chromem, začne obtahovat první vybarvené písmeno.

Kolman dodělává za Kocourkem černé prostory, které vybarvuje.

Kolman sykne na Kocourka a schová se do křoví.

Kocourek přestane stříkat a schová se za pilíř.

Přichází starší pán s pejskem.

Pejsek čuchá k pilíři.

Kolman se krčí ve křoví a šeptá pro sebe.

Kolman:
Di do hazlu!

Pejsek počůrá pilíř a jde za svým pánem, který se vzdaluje tmavou ulicí.

Kolman s Kocourkem se vrací k práci. Oblaka stříbrné barvy se snáší na syrový beton, písmena se rozsvěcují do noci: RHS.

Kluci jsou už téměř hotoví, když zakvílí brzdy, u pilíře zastaví auto policie, vyskakují dva příslušníci.

Kocourek s Kolmanem odhodí spreje a běží každý na jinou stranu.

Příslušníci se také rozdělí a běží každý za jedním.

Pán s pejskem se snaží Kolmana zastavit svým rosolovitým tělem.

Pán:
Stůj, ty zmetku!

Kolman:
Uhni, dědku!

Kolman srazí pána na zeď a pádí dál.

Pán:
Pomóc...

Pán vstává a nemotorně se staví do cesty příslušníkovi.

Pán:
Tám běžel, tám...

Příslušník se pánovi už nedokáže vyhnout.

Příslušník:
Uhni, dědku...

Pán letí znovu na zeď. A pes štěká jako blázen.

O:2 MAGISTRÁLA NA FLORENCI – NOC

Druhý příslušník nestačí Kolmanovi a tak sedá do auta, šlápne na plyn, kola zapiští.

Kolman už zjistil, že ho pronásleduje policejní auto, vběhne do protisměru tříproudové vozovky. Kličkuje mezi auty, která troubí a brzdí do smyku.

Policejní auto tedy musí zastavit, příslušník praští do volantu, vyskočí z auta, ale hned mu dojde, že pronásledovat Kolmana už nemá cenu.

O:3 ŽELEZNIČNÍ TRATĚ – NOC

Kocourek si vybral horší cestu, drápe se vzhůru do prudkého svahu. A příslušník zdatně za ním.

Kocourek už vyšplhal na kamenný násep a běží po trati směr Žižkov, skáče po pražcích.

Příslušník skáče vytrvale za ním.

O:4 ŽIŽKOVSKÉ DVORKY – NOC

Kocourek je na doraz a plive, skočí z tratě na dvorek žižkovského činžáku. Bere za kliku zadních dveří domovního bloku, je zamčeno. Přehoupne se přes zídku a zdá se, že příslušníka setřásl, krčí se, sotva dýchá. Ale příslušník už také přelézá zídku.

Kocourek přeskočí další zeď a další a další, proběhne křovím, prodere se harampádím, železo řinčí.

Pavlače domů jsou temné a tiché, všichni už spí.

Konečně otevřené dveře! Kocourek vbíhá dovnitř a domem proběhne na ulici.

O:5 ULICE ŽIŽKOVA – NOC

Kocourek už není tak zdatný jako před lety. Zcela vyčerpán, napůl běží, napůl se vleče prázdnou ulicí, opírá se o kolena, sípá, kašle a plive. Periferním pohledem spatří příslušníka, který se zase objevil.

Kocourek:
Ach jo...

Kocourek z posledních sil vystartuje, zahne za roh.

O:6 BAR – NOC

Žižkovský žumpa bar. Pírsingovaný, pokérováný barman. Za stolem partičky vykouřenek, v rohu hrajou flipra. Mrtvolno a zahuleno.

Kocourek proběhne výčepem, strhává bundu a čepici, hodí to pod stůl. Sedá si zády ke dveřím a dělá, že není vůbec zadýchaný a že tu sedí celý večer. Bere do ruky poloprázdné pivo a napije se. Přiopilá parta na něho zírá.

Kocourek:
Ahoj! Jak to jde..?

KONČÍ ÚVODNÍ PÍSEŇ A TITULKY

U baru se už objevil mladý příslušník, rozhlíží se a ptá se pírsingového barmana. Ten kroutí hlavou, že nic neví.

Partičce u stolu dojde, o co tu běží a dělají, jakoby nic. Jen jeden, zrzavý zhuleneček, nakloní se ke Kocourkovi.

Zrzoun:
Hele, ty vypadáš jak Kocourek,
můj kamarád z gymplu!
Ale ten měl dlouhé vlasy...

Kocourek se otáčí k výčepu, ale bojí se otočit úplně.

Zrzoun:
Ty vole, seš Kocourek, nebo ne?

Kocourek:
Jo sem! A dělej jako nic. Dou po mě fízlové...

Zrzoun nechápe a otočí se nenápadně k výčepu.

Zrzoun:
No jó máš pravdu... je tam fízl...

Zrzoun je nadšen a prohlíží si Kocourkovy ruce od barev.

Zrzoun:
Ty vole, sme se neviděli vod maturity..
Furt stříkáš, že jo?

Kocourek:
Neřvi vole! Je tam furt?

Zrzoun:
Teď šel na hajzl...

Kocourek dopije pivo a přemýšlí, že by vyběhl z hospody. Ale Zrzoun je na něm pevně přilepený.

Zrzoun:
A s kým stříkáš? Furt s tím Kolmanem, jo?

Kocourek:
Nechceš se bavit vo něčem jiným...

Zrzoun mává na výčepního, aby přinesl piva.

Zrzoun:
Hele, já bych šel někdy s váma, budu vám hlídat...

Kocourek:
Jó, to promyslíme...

Příslušík se zase zjeví v sále, protože na toaletě nikoho nenašel. Stojí teď téměř za zády Kocourka. Zrzoun se otočí příslušníkovi do obličeje a drze se usměje.

Zrzoun:
Ňákej problém, šéfe...?

U stolu se kluci řežou smíchy, protože když Zrzoun promluví, musí se smát každý. Příslušík sebou cukne a vztekle odchází z hospody. Hospodský přináší čerstvá piva. Chlapci si přituknou. Kocourek se úlevně usměje. Zrzoun vyndá pytlík s hulením a drtičku a počne balit brko.

Zrzoun:
Tak to musíme zahulit...

Kocourek:
Né, dík, já už nehulim...

Zrzoun je upřímně rozrušen, jakoby se mu zhroutil celý svět.

Zrzoun:
Nehulíš, jo? Nerozumim... A co děláš?

Kocourek:
Hlásim se na Umprum... už podruhý...

Zrzoun:
Co to je naumprum...?

Kocourek:
Uměleckoprůmyslová škola, vole...

Zrzoun:
Jo? A to chceš bejt umělec a nehulíš...?

Kocourek:
A co ty? Děláš něco...?

Zrzoun ubalil brko veliké, jak je jeho zvykem. Zapálí a nasaje dým.

Zrzoun:
Já sem studoval taky vejšku...
Jadernou fakultu...
Ale v druháku mě to přestalo bavit...

O:7 POKOJ KOCOURKA – DEN

Kocourek se budí ve svém panelákovém pokoji. Sedne na postel, vysmrká se, kouká na kapesník, černá barva. Koukne na černé spreje v krabici a dojde mu, kolik toho v noci zase nadýchal.

O:8 KOUPELNA KOCOURKA – DEN

Kocourek si dává sprchu, kartáčem drhne černou barvu z nehtů.

A už je tu starostlivá matka v županu, naklání se do sprchy a švitoří.

Matka:
Ahoj Petře...

Kocourek:
Ahoj mami...

Matka:
Co vstáváš tak brzo, deš do práce...?

Kocourek:
Né, mami, nejdu do práce...

Matka:
A kam jdeš...

Kocourek:
Nikam nejdu...

Matka:
No, někam jdeš...

Kocourek:
Du na konzultace....

Matka:
Na jaký konzultace...?

Kocourek:
Do školy...

Matka:
Do jaký školy...

Kocourek:
Nevim...

Matka:
Na tu uměleckou vid'...? Vysoká čmárací...!

Kocourek se drhne ručníkem a raději mlčí.

Matka:
Ty si myslíš, že tě to graffiti bude živit...?!

Kocourek se ironicky usměje.

Kocourek:
Ty mě budeš živit, mami...

Matka nerozumí humoru a je stále tragičtější.

Matka:
Michal bude inženýr, že jo?
Ekonom z něho bude...
Měl si jít s ním na tu ekonomku...

Kocourek:
Hele, už mě nech...

Máma ale neodchází. Do koupelny se ještě nacpe patnáctiletý bratr, a před zrcadlem si čistí zuby.

Bratr:
Brácha, nechceš mě taky pustit do sprchy...

Kocourek:
A nechcete mě chvíli nechat bejt...?!

O:9 KABINET UMPRUM – den

Za stolem sedí profesor Slanina, dlouhé vlasy svázané do copánku. Prohlíží si v deskách naskládané práce: Fotky, graffiti, skici, písma, plakáty, letáky ap.

Slanina:

Jo, jo... to se mi líbí, to je v pohodě,
myslím že se obecně shodujeme, kolego,
přesto ale jisté rezervy tam jsou,
nicméně kvůli tomu se k nám hlásíte, že ano...

Slanina se s úsměvem otočí na stojícího Kocourka.

Kocourek:

Tak loni mi to nevyšlo, tak bych chtěl vědět,
kam to mám dál směřovat,
jestli se mám obecně víc soustředit na písmo,
nebo na co...?

Slanina trpělivě vysvětluje.

Slanina:

Napoprvý se sem dostane málokdo,
jsou studenti, kteří se sem hlásí až osmkrát...
Tady jde o výdrž a zapálenost...
Prostě chceme tady člověka zformovaného....

Kocourek je už podrážděn a zvýší hlas.

Kocourek:

Co mám teda ještě jako dělat...?

Ťukání na dveře, profesor sebou cukne.

Slanina:

Momént, je plno...

Slanina pokračuje v prohlížení Kocourkových prací.

Slanina:

To graffiti vám při tvorbě písma prospívá...
Děláte ještě graffiti...?

Kocourek:

No, třeba včera jsme byli...

Slanina:

No tak to v tom fontu zkuste víc prodat...
A chodte také na hodiny figurální kresby,
která je rovněž důležitá pro přijetí do našeho ateliéru...

O:10 CHODBA UMPRUM – DEN

Kocourek vychází z ateliéru. Naproti v okně s deskami v podpaží sedí dívka Julie. Je originálně vystavlovaná, čišší z ní sex a inteligence a kouř.

Kocourek nejprve zatuhne, ale hned po ní vystartuje, až se tomu sám diví.

Kocourek:
Ahoj, čekáš tu na mě...?!

Julie noblesně uhasí cigaretu do plechovky plné nedopalků.

Julie:
A my se známe?

Kocourek:
Neznáme. Ale mohli bysme se znát...

On se usměje, ona se usměje.

Kocourek:
Deš na konzultaci...?

Julie:
Hmm, ke Slaninovi...

Kocourek:
Já jdu vod Slaniny...
Tak tady na tebe počkám...

Julie:
Tak čekej... když myslíš...

Julie bere desky a jako lasička proklouzne za dveře.

Kocourek přešlapuje, vzrušen a roztřesen. Přiloží ucho na dveře a poslouchá.

O:11 KAVÁRNA – DEN

Kocourek a Julie sedí naproti sobě ve vyhlášené kavárně Indigo.

Julie obřadně ubalí cigaretu z tabáku Javaanse a soustředěně ji zapaluje.

Kocourek:
To moc holek neumí...

Julie:
Co neumí...?

Kocourek:
Takhle balit cigáro...

Julie:
Spousta holek neumí spousta věcí...
Chceš taky ubalit...?

Kocourek:
Já už nekouřím...

Přichází číšník, Julie si objednává.

Julie:
Preso a bílej střík, deci deci...

Kocourek:
Neperlivou vodu...

Julie:
Hlásíš se poprvý...?

Kocourek:
Hlásím se podruhý...
a pěkně mě to sere...

Julie:
Já se hlásím poprvý...
a taky mě to sere...

Kocourek:
Ty se dostaneš...
Hezký holky to maj vždycky jednodušší...

Julie:
Hezký holky to maj vždycky složitější...

Kolem jejich stolu prochází dva byznysmeni. Jeden je otec Kolman, šarmantní muž v nejlepších letech a fajnovém obleku. Zahlédne Kocourka a rozzáří se přehnaným úsměvem.

Otec Kolman:
Nazdáár, Petře...!

Kocourek ale příliš nadšený není.

Kocourek:
Dobrý den, pane Kolman....

Otec Kolman ihned zaregistruje Julii a jeho úsměv se rozšíří ještě více.

Julie:
Dobrý den...

Otec Kolman:
Dobrý den...
Tak co, Petře, jak jde život...?

Kocourek:
No dobře... hlásím se teď na Umprum...

Otec Kolman:
A tady slečna...?

Julie si hrábne do vlasů.

Julie:
Julie...

Kolman:
Slečna Julie...?

Julie:
Já se taky hlásím na Umprum...

Otec Kolman položí na stůl svoji vizitku a odchází.

Otec Kolman:
Znám se s rektorem...
Kdyby jste něco potřebovali, tak zavolejte...
Ahojte...

Otec Kolman usedne s byznysmenem k oknu a ihned začnou řešit svůj byznys.

Kocourek vysvětluje vyjevené Julii.

Kocourek:
To je fotr mýho kamaráda...
Kdysi zařídil, aby mě vyhodili z Gymplu...

Julie:
Proč..?

Kocourek:
Protože si myslí, že kazím jeho syna...

Julie:
Ty? Kterej piješ neperlivou vodu...?

Kocourek se zasměje, ale už mu zvoní mobil.

Kocourek:
Hele, zrovna volá... Čus bro...

O:12 VSTUPNÍ HALA VŠE – DEN

Davy studentů ekonomické školy proudí dovnitř i ven. Mezi nimi se proplétá Kolman. V jedné ruce drží mobil, v druhé ruce si vede studentku Agátu.

Kolman:
No, sehnal jsem kšeft,
budeš čumět, jedu pro tebe, kde seš...?

Hlas Kocourka:
V Indigu... a zrovna tady prošel tvůj fotr...

Kolman:
Naberu tě venku na ulici...

Kolman vypne telefon. Agáta se žádostivě propne v těle.

Agáta:
Míšo a ta večere platí...?

Kolman pustí Agátě ruku a znuděně pokrčí rameny.

Kolman:
Spíš né, než jó, nestíhám...

Agáta se afektovaně předvádí.

Agáta:
To je jako vždycky tohle...

Kolman chvíli přemýšlí, kouká do mobilu, pak na Agátu.

Kolman:
Hele, víš co, tak si polib prdel...

Agáta vůbec nechápe.

Agáta:
Jak jako polib prdel...?

Kolman:
No, normálně, rozkročíš se,
prostrčíš hlavu mezi nohama a políbíš si prdel...

Kolman to názorně ukazuje a je skutečně pružný.

Agáta:
Ty seš fakt hroznej hajzl...

Agáta se škubne a našťavaně odchází, cestou se otáčí, zdali jí Kolman nedoběhne a neomluví se. Ten ale spokojeně nasedne do svého Golfu.

O:13 V GOLFU – DEN

Kolman drží volant a klopí to městem, jak to okoukal od svého otce. Nerespektuje červené semaforey, ani chodce na zebrách. Kocourek se v zatáčkách přidržuje madla a řve.

Kocourek:
Ty magore...!!!

Kolman se na něho vítězoslavně podívá.

Kolman:
Řezník u nás v ulici chce udělat krám...

Kocourek:
Jako roletu?

Kolman:
Přesně tak...

Kocourek pohrdlivě mávne rukou.

Kocourek:
Ten bude chtít určitě rozporcovanou krávu,
nebo sele, už to vidím...

Kolman:
Za to ho ale podojíme...

Kolman řízne zatačku, gumy piští, málem přešel babičku na přechodu. Kolman do sebe hodí TicTac.

Kolman:
Uhni, babi...

O:14 PŘED ŘEZNICTVÍM – DEN

Vlněná roleta rachotí dolů. Tlustý chlápek v pepito rozpřáhne ruce a v jeho masitém úsměvu se objeví originální nápad.

Řezník:
Tak tady byste mohli namalovat rozporcovanou krávu!
A tady v rohu prasečí hlavu! Nebo šišku salámu!
No já to nechám na vás, umělci...

Kocourek:
Tak to není problém šéfe.
Jak to budete chtít barevný....

Řezník rozehraje své pohyby, jakoby on sám byl velký umělec.

Řezník:
No hodně barevný, přitažlivý,
aby se lidem sbíhali sliny...

Kolman:
Tak to ale musíte zohlednit v ceně...

Řezníkova jalová vitalita rázem uvadne.

Řezník:
Já myslel, že vás to stříkání baví?
Dávám vám zadarmo plochu...

Kolman:
Baví nás to, ale barvy stojej hodně peněz...

Řezník přemýšlí, jak se z toho vykroutit.

Řezník:
No, můžu vám dát šišku salámu, nebo tlačanky.

Kolman:
No, tak to si polibte prdel!

Kolman a Kocourek jako jeden muž se otočí a vrací se k autu, bouchnou dveřmi.

Řezník těžce dobíhá a buší na okno, trochu ho slyšíme.

Řezník:
Počkejte, počkejte, dám Vám deset kilo hovězího...

O:15 V GOLFU - DEN

Kolman nastartuje a omluvně pohlédne na Kocourka.

Kolman:
Prase přežraný...

Kocourek významně pohlédne na Kolmana.

Kocourek:
To je docela dobrej flek, ta roleta...

Kolman pochopí, usměje se a šlápne na plyn.

Tlustý řezník jen bezradně rozpřáhne ruce, tak tohle nezvládl.

O:16 PŘED ŘEZNICTVÍM – NOC

Kocourek s Kolmanem, spreje a igelitky v rukách, stříkají RHS na roletu řeznictví.

Barevná písmena, černé kontury, bílé linky.

Občas se zastaví a rozhlíží se.

Ulicí projíždí osobní auto.

Kluci na chvíli přestanou, schovají spreje a předvádí chůzi.

Když auto odjede, kluci dokončují nápis.

Barevné RHS se leskne do černé ulice.

O:17 GRAFFNECK – DEN

Kocourek stoupá ze skladu točitým schodištěm, nese krabici sprejů. Leze na štafličky, spreje rovná do regálů až po strop. Celý krám je plný sprejů a triček a vitrín. Na pultu fixy, náplně, graffiti časopisy. Ztagované stěny a v rohu gauč.

Kocourkův kolega sedí u počítače a dělá objednávky.

Kolega:
Petře, přines ještě dvě
krabice černejch Montan a pošli je do Brna....

Kocourek:
A můžeš je tam poslat ty?
Já bych potřeboval dneska vodejít dřív.
Vezmu za tebe v sobotu...

Kolega:
Oka, to se hodí. V pátek
deme dělat train, aspoň se vyspim...

Otevrou se dveře a vstoupí čarokrásná Julie.

Julie:
Ahoj...

Kocourek:
Ahoj...

Kolega je trochu zaskočen.

Kolega:
Ahoj, Julie...

Kocourek je také zaskočen.

Kocourek:
Vy se znáte...?

Julie:
Jsme spolu chodili, kdysi...

Kolega:
Chodili? Spíš prcali, ne?

Julii ta slova nerozhodí.

Julie:
Ty jsi prcal, já jsem chodila...

Kolega:
A nebylo to náhodou naopak...?

Kocourek si rozbalí čokoládu a zakousne se aby se uklidnil.

Kocourek:
Tak si to vyřkejte někde jinde, ne...?

Julie ale už vesele prohlíží fixy na pultě.

Julie:
To se tolik věcí prodává na graffiti...?

Kocourek:
Graffiti je taky velké byznys...

Julie si vybírá fixu.

Julie:
Dá se tou fixou malovat na látku...

Kocourek:
S touhle né, tady z těch si vyber...

O:18 KAVÁRNA – DEN

Kocourek s Julií sedí v kavárně Indigo. Na stole rozpitá flaška vína. Julie kreslí fixou kresby do notesu. Kocourek nekreslí, nekouří, pije jen sodovku, nikam se nedívá, jenom na Julii.

Julie:
Jak dlouho děláš graffiti....?

Kocourek:
Vod základky...

Julie:
To tě to furt baví, jo...?

Kocourek:
Baví no... Graffiti, to je na celý život...

Julie:
To ti závidím...
Že máš nějaký cíl...
A dělaj to taky něký holky...?

Kocourek:
V Praze tak možná jedna...

Julie si přitukne sklenkou vína s Kocourkovou sodovkou.

Julie:
Tak na tu jednu v Praze...

Julie se napije vína. Kocourek se napije sodovky.

Julie:
Ty fakt nepiješ, ani víno...?

Kocourek:
Mě stačí když chlastá matka...

Julie položí skleničku a pokračuje v kreslení.

Julie:
A proč chlastá matka...?

Kocourek:
Ze žalu...
Protože se kdysi fotr uchlastal...

Julie:
A proč se fotr uchlastal...

Kocourek:
Ze žalu... že poznal matku...

Julie se zasměje a hned zvažní.

Julie:
Hmm... Já sem fotra nikdy nepoznala...

Kocourka ale nezajímají rodinné analýzy a chytí Julii za ruku.

Kocourek:
Hlavně, žes poznalas mě...

O:19 V TRAMVAJI – NOC

Kocourek stojí s Julií na zadní plošince prázdné tramvaje. Dívají se z okénka na ujíždějící ulice a oči jim planou. Obejmou se a líbají nesměle. Tramvaj rachotí nočním městem. Jiskry létají z trolejí.

O:20 AULA VŠE – DEN

Profesor Kalous stojí u tabule a píše vzorce z oboru „veřejné finance“.

Profesor Kalous:

Veřejné rozpočty jsou financovány v první řadě z daní.
Daně definujeme jako určitou částku,
kterou ekonomické subjekty odvádějí státu
při nejrůznějších ekonomických operacích či aktivitách...

V aule sedí tak dvě stě studentů, většinou dívky a většinou krásné. Mezi nimi se krčí Kolman, přednášče se očividně nevěnuje, protože dělá intenzivně do jedné dívky, která se marně snaží soustředit na profesorův výklad.

Kolman:

Ty to posloucháš...?

Klára:

Jo, poslouchám...

Kolman:

A baví tě to...

Klára:

Nebaví...

Kolman:

A co tě baví...?

Klára:

Neruš, poslouchám to...

Profesor Kalous:

Daně můžeme rozdělit dle několika kritérií.
Za první dle jejich účelu, dále pak dle způsobu
jejich výběru či podle toho,
jakým způsobem je počítána jejich výše...

Klára koukne na Kolmana, ten se spiklenecky usmívá.

Klára:
Proč tu tedy sedíš, když to neposloucháš...?

Kolman:
Sedím tu kvůli tobě přece...

Klára:
Tak to sis asi splet posluchárnu...

Kolman:
Jak se vlastně jmenuješ...?

Klára:
Klára....

Kolman:
Kláro, já jsem Michal....

Klára:
Michal, jo? To jméno ti dali za trest, ne...?

Kolmana to nerozhodí.

Kolman:
Hele, až to ten důchodce tady vodříká, tak tě zvu...

Profesor Kalous přeruší výklad a zaměří se na Kolmana.

Profesor Kalous:
Prosím támhle pána, aby se uklidnil,
nebo opustil posluchárnu...

Kolman ztichne a Klára si snaživě zapisuje.

O:21 V GOLFU – NOC

Kolman a Klára se vášnivě líbají na zadní sedačce Golfu uprostřed opuštěného parkoviště.

Kolman Kláru pomalu svléká, rukou zavadí o krabici sprejů, které zacinkají.

Klára:
Co to tu furt zvoní...?

Klára nahmatá plechovku spreje.

Klára:
Spreje...?
Ty si jako sprejer?

Kolman je polichocen a popuzen zároveň.

Kolman:
Nejsem sprejer, ale writer!

Kolman dává důraz každé hlásce.

Kolman:
A maluju...graffiti...

Klára je nezřízeně nadšena.

Klára:
Fakt jó...?
Můj šéf chce něco namalovat v klubu?

Kolman pokračuje v obnažování Kláry.

Kolman:
V jakym klubu...?

Klára:
Takovej noční klub...

Kolman se zarazí a v očích má otázky.

Klára:
Tancuju u tyče, no...

Kolman přestane Kláru obnažovat.

Kolman:
Ty seš jako... kurva?

Klára:
Nejsem kurva! Tancuju u tyče!
Říká se tomu Pole Dance, jestli nevíš...

O:22 STRIP BAR - NOC

Polonahá Klára se předvádí u tyče. Přiopilí chlápci u baru ji mlsně sledují a pronášejí vtipné narážky.

Kocourek s Kolmanem jsou také opřeni o bar a všechno s odporem pozorují.

Kocourek:
A ty s ní jako chodíš...?

Kolman:
Už si mně viděl, že bych s někdy s někým chodil?

Kocourek:
Takže s ní jako šukáš...?

Kolman:
Dalo by se to tak nějak... definovat...

Přichází šéf baru, energicky a se žvýkačkou v čelistech, bílé džíny s dírami, ultra styl, boty z hadí kůže, růžové polo tričko, v ruce mobil, protáčí ho na baru, sálá z něho velká pohoda.

Šéf baru:
Takže borci, mám to všechno přesně vymyšlený.
Tady vpravo bude Cadillac, ale pořádněj, americkej,
velká kára, nalevo budou palmy a uprostřed
budou dva plameňáci s propletenejma krkama,
jak se jako mrouskaj. A v pozadí pořádněj
západ slunce, čevrvánky, rozumíme si...?

Kluci zírají a nechápou. Šéf se otočí na barmana a krabičky vyklepne cigáro.

Šéf baru:
Pepo hod' mi sem dvojitého džejmsna!
A vy, dáte si něco?

Kocourek chce vybuchnout, ale drží se. Kolman zachraňuje situaci.

Kolman:
Jo, uděláme palmy, klidně... Ale chceme zálohu...

Šéf:
Kolik? Deset pro začátek...? Není problém...

Šéf tahá houžev a sází love na bar. Kolman zírání na peníze, už po nich sahá, ale Kocourek pevně promluví.

Kocourek:
Já žádný smradlavý palmy dělat nebudu...!

Kolmanova ruka se dotkne svazku peněz.

Kolman:
Ty jako ty prachy nepotřebuješ...?

Kocourek:
Potřebuju je víc než ty, vole...
Ale chci malovat graffiti a né palmy...

Šéf baru je poněkud zneklidněn.

Šéf baru:
Jak jako graffiti? Klára tady říkala,
tak jsem myslel, že mi tu uděláte palmy...?

Kocourek:
Jestli chcete palmy,
tak si řekněte někomu vod kolotočů...

Klára tancuje u tyče a vysílá na Kolmana svůdné pohledy.

Kolman:
A co takhle, pane šéf, nějakej ten kompromis.
Třeba támhle graffiti, a támhle palmy...?

Šéf:
Tak to né! Támhle chci palmy a támhle Cadillac...
Já tady žádný čmáranice nechci...

Ale Kocourek už míří ven z klubu. Kolman neví, Klára se krásně svíjí a už je celá nahá.

O:23 ULICE PŘED BAREM – NOC

Kocourek zostra kráčí po chodníku, cestou dělá fixou tagy, aby se uklidnil. Kolman ho dobíhá a hodí do sebe TicTac z krabičky.

Kolman:
Chtěl sem ho prostě podojit, no...

Kocourek hodí na trafo stanici tag.

Kolman:
Nebo chceš do smrti prodávat v graffneku..?

Kocourek:
Pořád lepší, než se nechat živit vod fotra...

Kolman:
Myslíš, že mě baví bejt závislej na fotrovi...
Já chci mít taky svoje prachy
a né furt po někom somrovať...

Oba jdou, oba ve střehu, oba tagují.

Kocourek:
Prostě nebudu dělat někomu šaška...

Kolman:
Když tě někdo platí,
tak se mu musíš halt přizpůsobit...

Kocourek:
Rozhodně se nebudu přizpůsobovat
takovejmu vekslákům....

Proti chlapcům se sune zpuchřelý houmlesák, tváří mu proběhne křečovitý úsměv.

Houmlesák:
Kluci, dejte mi na pivo....

O:24 JÍDELNA U KOLMANŮ - DEN

Miliardářská vila. Harmonická jídelní hala. Za prostřeným stolem sedí Kolman, otec Kolman a matka Kolmanová. Dojídají večeři.

Otec Kolman:
Výborný, drahá, výborný, jako vždycky...

Kolman se přehrabuje v jídle a nesměle promluví.

Kolman:
Tati, to moje auto by už potřebovalo servis...

Otec Kolman se osuší ubrouskem a kouká na syna.

Kolman:
Ale nevím jestli se to vyplatí...
Jestli nekoupit rovnou nový...?

Otec Kolman začíná vařit, odhodí ubrousek přímo do obličeje syna.

Otec Kolman:
Jak servis? Jak vyplatí? Jak nový?

Kolman ubrousek skládá v klidu na stůl.

Kolman:
Že bys mi jako pučil na nový...

Otec Kolman vstává a přechází po jídelně. Kolmanová cupitá za ním.

Otec Kolman:
Pučil na nový?! Na jaký?!

Kolman:
No na Lexuse... Í esko...

Otec Kolman:
Takže ty tady po mě chceš jako milion a půl jo...!?

Kolman:
Ale půjčit jenom, já ti to vrátím...

Otec Kolman:
Jo vrátíš jo...?
A čeho jako?

Otec Kolman by chtěl něco rozbít a ulevit si, ale Kolmanová každou rozbitnou věc včas vezme a před manželem ochrání.

Otec Kolman:
Nic neumíš!
Nic nemáš!
Nic nejseš...!!!

Otci Kolmanovi se podaří alespoň strhnout ubrus, takže všechno nádobí se roztříští o podlahu z naleštěného amerického dubu.

O:25 POKOJ KOCOURKA – DEN

Kocourek se budí na podlaze a nad ním na posteli leží krásná Julie.

Kocourek:
Dobré ráno...

Julie mu hrábne do vlasů.

Julie:
Ahoj...

Kocourek se snaží Julii k sobě přitáhnout a zavrtat se k ní pod peřinu, ještě si po ránu užít.

Julie:
Je osm, musíme na tu figuru...

Kocourek:
Dyť tam nemusíme...

Julie:
Ale já chci... a ty by ses měl taky učit kreslit...

Kocourek v trenkách, nerad vstává, sune se do nového dne.

O:26 KUCHYNĚ KOCOURKŮ – DEN

Kocourek vyndává hrníčky z poliček, dá vařit vodu. Otvírá lednici a tupě do ní zírá.

Julie sedí u stolu a vyčkává.

Kocourek:
Dáš si čaj, nebo kafe...

Aniž stačí Julie zareagovat, otevřou se rozhrnovací dveře a vykukne matka v županu.

Matka:
Ahoj... dobrý den...

Julie vstává od stolu a podá matce ruku.

Julie:
Dobrý den, já jsem Julie...

Matka stiskne křečovitě ruku.

Matka:
Kocourková, dobrý den..

Kocourek protočí oči.

Kocourek:
Mami nechceš si jít ještě lehnout,
mi za chvíli vypadnem...

Matka tedy zmizí za zavíracími dveřmi. Po chvíli se zase otevrou.

Matka:
A nechcete, slečno, udělat čaj, nebo kafe?

Kocourek procedí mezi zuby.

Kocourek:
Dyk už ho dělám...

Matka už je v kuchyni, plete se všem do cesty a otevírá lednici.

Matka:
Tady je čerstvý máslo a rohlíky, jestli chcete...
Slečno, dejte si...

Julie:
Jo děkuju...

Matka:
Prosim tě, Petříku, když v noci přideš,
nenechávej ty spreje v předsíni, smrdí to tam...

Kocourek se zakousne do rohlíku a mluví s plnou pusou.

Kocourek:
Jasně mami. A di si ještě chvíli lehnout,
my za chvíli vypadneme...

Matka:
A kam dete...?

Kocourek:
Na Umprum, na kresbu...

Kocourek protočí oči, bere čaj a odchází do svého pokoje.

Matka:
Vy, slečno, také kreslíte...?

Julie slušně kývne, usměje na matku a jde za Kocourkem.

O:27 POKOJ KOCOURKA

Kocourek sedí na posteli, srká čaj a zakusuje čokoládu. Julie vedle něho.

Otevřou dveře do pokoje a nakoukne matka s košem prádla.

Matka:
Petře, máš tady to vypraný prádlo, jo...

Kocourek:
Dík mami, já si to pak vezmu...

Matka:
Vy tu máte ale vzduch. Já vám vyvětrám, jo?

Matka se sune k oknu a otevírá okno. Kocourek už zařve.

Kocourek:
Mami, můžeš nás laskavě nechat už bejt!!!!!!!?

Matka se omluvně usměje a vyběhne jako myš z pokoje.

Matka:
No dyť už jdu...
A nemusíš na mě hned křičet...

O:28 ATELIÉR – DEN

Uprostřed ateliéru leží na pódiu nahý model. Je to starší, sešlý, rozcuchaný muž. Má asi kocovinu a nudí se, popíjí lahvové pivo.

Studenti stojí u stojanů a kreslí. Někdo tužkou, někdo uhlem, někdo barevně, někdo jednobarevně. Role balicího papíru je k dispozici v rohu místnosti.

Julie kreslí fixou a jde jí to. Kocourek kreslí uhlem, takže je celý špinavý a vůbec ho to nebaví, takže jeho kresba je znatelně horší než Juliina.

O pauze se studenti trousí na chodbu na cigára.

Model si bere župan, jde se také projít, cestou si prohlédne Kocourkovu skicu.

Model:
To jsem jako já...? To jsem tak hnusnej...?

Model koukne také na skicu od Julie.

Model:
To mám zelenou hlavu, jo...?

Model zavrtí vypelichanou hlavou a jde si raději zakouřit.

Do ateliéru přichází profesor Slanina s asistentem. Jde zkontrolovat své budoucí studenty a hned si všimne Julie.

Slanina:
A Julie, že!? Rád vás vidím na kresbě...

Slanina spatří i Kocourka a už tak nadšen není.

Slanina:
A pán Kocourek je tady taky, no výborně...
Ukažte se...

Kocourek skicu rychle strhne, zmačká a hodí na zem.

Kocourek:
Stojí to za hovno...

Slanina:
No ták...

Slanina rozbaluje zmuchlaný papír a prohlíží si to.

Slanina:
No to není špatný...

Slanina kouká na Kocourka a pak na Julii.

Slanina:
Nezajdeme pak spolu na pivo, co říkáte...?

O:29 HOSPODA – NOC

Slanina, jeho asistent, Kocourek a Julie sedí v obyčejné hospodě mezi obyčejnými lidmi a připíjejí si obyčejným desetistupňovým pivem. Jenom Kocourek drží sklenici s vodou.

Slanina:
Tak ahoj....!

Slanina se napije, všichni se napijí, Kocourek vody.

Slanina:
A vy, pane kolego, nepijete pivo, nebo co?

Kocourek:
Nepiju, no... Nějakej problém...?

Slanina se zmateně otáčí na svého asistenta, pak na Julii.

Slanina:
Nerozumím...
To chcete bejt grafik a dizajnér a nepijete?
To jsem ještě nezažil...

Slanina se otočí na svého asistenta.

Slanina:
Zažils to někdy...?

Asistent:
He he he...

Julie:
Každej má jinou metodu...

Slanina kroutí nechápavě hlavou a když spatří jídelní lístek, je znepokojen ještě více.

Slanina:
He, podívejte na ten jídelák!
Jak se tady pan vrchní rozvášnil ve wordu...

Asistent se kouká na písmo jídelního lístku.

Asistent:
No to je úplnej diletantismus...

Slanina exhibuje před mladými, zejména před Julií.

Slanina:
Hele, tady zjistil, že ten font
dělá zdobný rohy a lišty....

Asistent:
Celý je to uplácáný snad z deseti fontů...

Asistent se Slaninou se náramně baví. I Julie se připojí.

Julie:
Tohle vypadá jako zdechlej arial, že jo...

Slanina je upřímně pobaven a dotkne se Julie.

Slanina:
Zdechlej arial, to je přesný...!

Kocourek také kouká do jídelního lístku.

Kocourek:
To je tak tak hnusný, že je to až dobrý...

Julie:
To je to stupidní čecháčkovství,
balený do polevy z hoven...

Slanina s Julií souhlasí a smutně si povzdychne.

Slanina:
Nojo, dneska už nikoho nebaví dělat hezký věci...

Asistent:
Ve čtvrtý cenový skupině, co by si chtěl?

Slanina se upřímně rozvášňuje.

Slanina:
Ale takhle to dneska mastěj všude,
i v luxusních restauracích...!

Slanina znechuceně odhodí lístek na stůl a mocně se napije piva.

Julie:
V Čechách to je všechno sto let zpátky...

Slanina se rozohní a strčí do Julie.

Slanina:
Tak vyražte do světa..!
Ste mladý, co vám brání...?
Tady to všechno chcíplo...!!!

Julie se otočí vyzývavě na Kocourka.

Julie:
No já bych hned jela,
třeba do Španělska, co...?

Kocourek je ke všemu skeptický.

Kocourek:
Já myslím, že nikde na nás nikdo nečeká...
Pokud nemáš známý, tak seš ztracenej v cizině,
stejně jako tady, že jo pane profesore...?

Místo odpovědi se do debaty zapojí napitý muž ve špinavých montérkách.

Dělník:
Když vás tak poslouchám...
Vy jste asi umělci, co?
Tak já vám řeknu, co je umění!
Umění je mít ženskou,
která je doma, drží hubu, vaří a pere...

O:30 ULICE PŘED HOSPODOU – NOC

Opilý Slanina se drží za ramena Kocourka a Julie jako jejich velký kamarád. Motají se po chodníku mezi turisty Starého města.

Slanina spatří na zdi tag. Hned se zastaví a přehrabuje v plátěné tašce, která mu plandá přes rameno.

Slanina:
Mám tady spreje, hele...
Budem kámoši, deme sprejovat...

Kocourek kroutí hlavou.

Kocourek:
Pane profesore, schovejte to,
se chcete nechat chytit...?

Slanina:
Ty srabe... já něco... tady nafoukám...dívej...

Slanina Kocourka odstrčí, prodere se turisty ke zdi, popotáhne cígo a sprejem stříká na omítku. Kocourek ho hned zpacifikuje a vleče pryč.

Kocourek:
Pojďte, pane profesore...

Slanina:
Ty srabe...

Slanina náhle vběhne do vozovky a mává na taxíka.

Slanina:
Stůj, okamžitě stůj, ty hajzle...

Slanina se otočí na Julii.

Slanina:
Já vás vezmu, kam jedete...

Kocourek:
Úplně na druhou stranu, pane profesor...

Slanina nastupuje na přední sedadlo taxíku.

Julie:
Já jedu stejným směrem...

Kocourek:
Jak to...?

Julie:
Slíbila jsem mamce, že budu dneska doma...

Kocourek:
No tak jo, no...

Julie dá Petrovi pusu a sedne dozadu do taxíka. Slanina se cpe na přední sedadlo a něco křičí na řidiče.

O:31 VSTUPNÍ HALA VŠE – DEN

Kolman v hloučku studentů vchází do budovy VŠE. Jeden ze spolužáků mu podává flashdisk.

Spolužák:
Tady to máš, stáhni si to...
A chci za to litr...

Kolman se zastaví a ztvdne.

Kolman:
Maximálně pětikilo...

Spolužák přemýšlí a nakonec souhlasí.

Spolužák:
Tak jo... ale flešku mi vrátíš...

Kolman platí pětistovkou a bere si flashdisk.

Kolman:
Jasně...

0:32 KOPÍRKA VŠE – DEN

Kolman zasune flashdisk do počítače, otevře soubor a nechá ho tisknout.

U protějšího počítače sedí sexy studentka Darina a noblesně ťuká do klávesnice.

Kolman se spiklenecky usměje. Darina si ho poměří. Kolman jde k tiskárně, ze které vypadávají stránky.

Kolman svazuje stránky do kroužkové vazby, znovu se zašklebí na Darinu.

Kolman:
Ahoj, už ti někdo řekl,
že máš úžasnou postavu...?

Darinu to nerozhodí.

Darina:
Moje postava je úžasná,
ale není pro každého...

Kolman:
To je dobře. Protože já nejsem každý!
Michal Kolman jméno mé...

Michal jí podává ruku. Darina ruku přijme.

Darina:
Darina Rolfová...

Kolman:
A ještě máš takové úžasné jméno...
Darina Rolfová...

Darina dál píše do klávesnice.

Kolman:
Určitě máš také úžasný číslo mobilu...?

Darina:
Moje číslo mobilu není pro každého...

Kolman:
Až spatříš můj nový vůz, tak pochopíš,
že nejsem každý...

Darina hraje nezájem.

Darina:
Tak schválně, jakou máš paměť...
Sedmdvačtyřítřipěttřítřídva...

Kolman v klidu zopakuje.

Kolman:
Sedmdvačtyřítřipěttřítřídva...

Kolman svazuje stránky do kroužkové vazby a usmívá se na Darinu.

Kolman:
Darinko, teď mi drž palce,
jdu odevzdat seminárku z em-óčka...

Darina kouká s údivem na tlustý svazek ve vazbě.

Darina
Tos jako všechno napsal...?

Kolman náhle chytne Darinu kolem pasu.

Kolman:
Darino, napsal jsem úvodní a závěrečnou stránku...
Zbytek jsem koupil...

O:33 KATEDRA MEZINÁRODNÍHO OBCHODU - DEN

Kolman klepe na dveře a čeká, až se ozve „dále“.

Kolman:
Dobrý den, pane docente.
Nesu vám tady tu seminární práci...

Docent Dočekal sedí za stolem a zvedne hlavu od dokumentů.

Docent Dočekal:
Vy jste? Kolman, že ano?
No už jsem si říkal,
že to snad nikdy nepřinesete...

Kolman se mazlivě usmívá, přistupuje pomalu a vsune na stůl seminární práci.

Kolman:
Já jsem to chtěl udělat pořádně,
tak mi to trochu zabralo čas...

Kolman by chtěl odejít, ale ještě nesměle šeptá.

Kolman:
A také, víte, mám trochu problémy doma s rodiči,
táta je těžce nemocnej...

Docent se zájmem listuje seminární práci.

Docent Dočekal:
Je to obsáhlé... napsal jste toho dost... prostuduji si to...

Kolman:
Tak vám přeju hezkej víkend, pane docente...
A na shledanou...

Kolman se klaní a jako sliz klouže z katedry obchodu.

O:34 PŘED KAVÁRNOU – VEČER

Brzdy kvílí, do večerní ulice se zapíchne sněhobílý Lexus. Za spuštěným okénkem se culí Kolman, vedle něho noblesně propnutá Darina.

Kolman:
Tak nasedat, mládeži...

Kocourek s Julií se odlepí od chodníku, nevěřicně usedají na zadní sedadlo voňavého vozu.

Kolman zařadí a mrkne na Kocourka.

Kolman:
Čumíš co...?

Kocourek nechápavě kroutí hlavou.

Kocourek:
To mi řekni, jak to s tím fotrem děláš...?

O:35 V LEXUSU – VEČER

Kolman do sebe hodí TicTac, šlápne na plyn, bílá metalíza prostřelí ulici.

Kolman:
Normálně, vole...
Dobře se učím, prospívám,
nemluvím sprostě, chodím brzo spát,
nechlastám, nefetuji,
mám hezký vztah k děvčatům...

Kocourek dá hlavu do dlaní.

Kocourek:
Ty si fakt kretén...

Gumy kvílí, Kolman klopí zatáčky, chodci uskakují. Darina s Julií piští strachy, ale baví je to.

O:36 KLUB LÁVKA – NOC

Kolman, Kocourek, Julie a Darina sedí u vysokého stolku v rozjetém klubu Lávka.

DJ Trafik na vyvýšeném pódiu roztáčí své pecky, takže těžko slyšet vlastního slova.

Kolman s Kocourkem se o něčem hádají. Julie je rozvalená v křesle, důležitě kouří a křičí na Darinu.

Julie:
Proč ty studuješ tu ekonomku...?

Darina:
Protože prachy jsou sexy...
A já chci bejt sexy...

Julie se směje, Darina je jí sympatická, asi není úplně blbá.

Darina:
A ty, proč chceš na Umprum?

Julie potáhne cigaretu a zamyslí se.

Julie:
No vlastně.... ani nevím,
dycky mě bavilo si kreslit...

Darina:
Mě zase dycky bavilo počítat...

Julie:
No, toho Michala sis dobře spočítala...

Darina kroutí hlavou a uvádí vše na pravou míru.

Darina:
Ale já ho vůbec neznám.
Na škole se říká, že je děvkař....

Julie:
No, já ho taky neznám,
ale děvkař určitě bude...

Dívky se chichotají, ale Kocourek s Kolmanem se jim nevěnují,
protože se hádají o pojetí graffiti.

Kolman:
Ale jak jsme minule dělali ten chrom,
taks mě to nenechal ani črtnout,
uplně jsem cejtil, jak to zase musíš dělat ty...!

Kocourek:
Když mě poslední dobou sereš s tím eskem,
tu patku, co děláš na konci...!

Kolman:
Patku jo? Právě, že je krutý,
jak je spojená s tím vykřičníkem...

Kocourek:
Spojená s vykřičníkem...?
Ty vole, ty se mi snad zdáš...!

Do hádky se vmísí Zrzoun, který se náhle zjevil mezi křesly.

Zrzoun:
Ahoj kluci...
Vy dete stříkat, že jo...?
Že bych šel s váma...

Kolman spatří spolužáka a je nadšen, bere ho kolem ramen.

Kolman:
Nazdár, Zrzouné...
Kde se tu bereš...?

Zrzoun:
Sem se šel projít do města...

Kocourek už tak nadšen není, raději zvedá a jde na bar, otočí se na dívky.

Kocourek:
Holky, chcete něco z baru...?

Julie:
Ještě mám...

Darina propne své noblesní tělíčko.

Darina:
Mně jedno kubíčko...

Kocourek kývne a odchází k baru. Na jeho místo se nacpe Zrzoun a vysune pěkného jointa k zapálení.

Kolman:
Zrzoune... ty vole... co pořád děláš...?

Zrzoun:
Nic... v pohodě...
Chcete ňáký hulení...?

Kolman se světácky rozhlídne po dívkách.

Kolman:
A někýho karla, nemáš...?

Zrzoun se nenechá vyvézt z klidu.

Zrzoun:
Mám... a kolik...?

Kolman:
Tak dva...

Zrzoun sahá do kapes, hledá v dlaních ten správný pytlík. Kolman vytáhne z kapsy dva tisíce a plácnutím rukou dojde ke směně.

Kolman se nakloní k Darině a Julii a něco jim špitá.

O:37 BAR LÁVKA – NOC

Kocourek trpělivě čeká ve frontě na baru. Zájemců je mnoho a barmanka jen jedna.

O:38 WC LÁVKA – NOC

Kolman cpe Darinu s Julií na dámský záchodek a zamyká za sebou.

Julie:
A neřeknem taky Petrovi...?

Kolman vytáhne kreditní kartu a na toaletním zrcátku vyrovná lajny.

Kolman:
Prosim tě, ten to nebere...

Julie smotá lístek do ruličky, podá Michalovi, ten si šňupne. Julie si šňupne. Ruličku podává Darině, ta ale odmítá.

Julie:
Ty jo, to je síla...
Du to rozchodit...

Julie se vymaní z propletence těl, odemkne a vystartuje z toalety. Kolman se za ní mlsně dívá a hned se přilepí na Darinu.

Kolman:
Darinko a ty si nedáš...?

Darina:
Já nevím, já to nikdy neměla...

Michal:
Všechno je jednou poprvé...

Michal začne Darinu vášnivě líbat.

Darina:
Pomalu, pomalu Michálku...

Darina se ostražitě propne, ale líbání se nebrání.

0:39 KLUB LÁVKA - NOC

Kocourek dosedá, na stůl položí sklenky s pitím a rozhlíží se.

Kocourek:
Kde sou...?

Zrzoun v křesle bezstarostně hulí.

Zrzoun:
Šli na procházku...

Julie dolétne do křesla a oči jí žhnou. Chytí se sklenice a napije se.

Kocourek:
Kdes byla...?

Julie:
Na záchodě....

Kocourek prohlíží její rozšířené zornice.

Kocourek:
Si s nima šňupala, co...?

Julie:
Jenom decentně...

Kocourek:
Vy jste se s tím hegešem úplně zbláznili...!

Kocourek rázně vstane a odchází z baru ven.

O:40 NÁBŘEŽÍ LÁVKA – NOC

Kocourek vyjde z baru na kamennou terasu s panorámou Karlova mostu. Rozbalí čokoládu a zakousne se.

Julie se postaví vedle něho, oči se jí divě lesknou.

Julie:
Co jančíš...?
Když je to občas, tak je to v pohodě...

Kocourek kouká do zpěněné Vltavy.

Kocourek:
Všichni mý kámoši buď chlastaj, nebo hulej,
nebo šňupou, nebo všechno dohromady
a všichni jsou z toho úplně vpatlaný...

Julie:
A ty sis nikdy nic jako nedal....?

Kocourek:
To víš, že dal....

Julie se k němu vine jako lasička.

Julie:
Tak vidiš....

O:40 NÁBŘEŽÍ LÁVKA – NOC

Kocourek vyjde z baru na kamennou terasu s panorámou Karlova mostu. Rozbalí čokoládu a zakousne se.

Julie se postaví vedle něho, oči se jí divě lesknou.

Julie:
Co jančíš...?
Když je to občas, tak je to v pohodě...

Kocourek kouká do zpěněné Vltavy.

Kocourek:
Všichni mý kámoši buď chlastaj, nebo hulej,
nebo šňupou, nebo všechno dohromady
a všichni jsou z toho úplně vpatlaný...

Julie:
A ty sis nikdy nic jako nedal....?

Kocourek:
To víš, že dal....

Julie se k němu vine jako lasička.

Julie:
Tak vidiš....

Kocourek:
Když jsme spolu, tak nechci abys něco brala...
Pak jsme každéj úplně jinde a nikdy se nesejdeme...
Du domu...

Kocourek se otočí a odchází pryč. Julie stojí a kouká za ním. Neví, co dělat. Nad pilíři mostu piští rackové. Ale hlomozné peklo pulzujícího baru vtáhne Julii zpět.

Kocourek:
Když jsme spolu, tak nechci abys něco brala...
Pak jsme každéj úplně jinde a nikdy se nesejdeme...
Du domu...

Kocourek se otočí a odchází pryč. Julie stojí a kouká za ním. Neví, co dělat. Nad pilíři mostu piští rackové. Ale hlomozné peklo pulzujícího baru vtáhne Julii zpět.

O:41 KLUB LÁVKA - NOC

Darina tančí, Julie tančí a Kolman mezi nimi. Proplétají se v extázi tance a sexu. Kolman si začne dovolovat úplně všechno. Holky se bezuzdně chichotají a pískají. DJ Trafik nasadil ústřední pecku filmu.

O:42 HOTELOVÝ POKOJ – DEN

Kolman, Darina a Julie leží nazí pod jednou peřinou jedné velké postele jednoho hotelového pokoje.

Zataženými závěsy proniká paprsek slunce.

Bzučí mobil, Julie po něm hmatne, mžourá na display a mobil zmateně položí.

Julie:
Ach jo...

Zmuchlaná tvář Kolmana se objeví v peřině a rozhlíží se. Darina se otočí se na bok a mumlá.

Darina:
Co já...

Kolman se rozhlíží po pokoji s provinilým výrazem a dá si TicTac.

Michal:
Ty jo...

Michal zírání na Julii, která vstává jenom v kalhotkách a rukama si zakrývá prsa. Snaží se po zemi najít svršky prádla. Pak se nakloní k Michalovi a zašeptá.

Julie:
Tohle se Petr nesmí nikdy dozvědět...

Michal:
No, to jsem ti taky chtěl říct...

O:43 POKOJ KOCOURKA – DEN

Na stole otevřený skicák s graffiti, papíry se skicami fontů, knihy o umění a architektuře, štětce, fixy a tužky.

Kocourek stříká airbrushem na plátno, napůl graffiti, napůl umění. Další hotová plátna leží opřena v rohu.

Přichází brácha, patnáctiletý puberták, mrskne sebou na postel a listuje si v graffiti magazínu. Kocourek bez povšimnutí kreslí dál.

Brácha:
Co děláš...?

Kocourek:
Připravuju se na příjímačky....

Brácha:
Hele, brácha, nechceš mě vzít někdy ven,
když dete s Michalem..?

Kocourek:
Když jdem jako malovat...?

Brácha:
No jasně...

Kocourek se významně otočí na bratra.

Kocourek:
Tak na to zapomeň...
To by s mámou definitivně šlehlo...

Bratr:
Se to nedozví...

Kocourek dál klidně kreslí.

Kocourek:
Hele, graffiti není víkendová zábava,
prostě to buď děláš na plno nebo ne...

Bratr vstane z postele, postaví se ke stolu a soustředěně pozoruje, jak se obláčky barvy snáší z airbrushu na plátno.

Bratr:
Já bych to dělal na plno...

Kocourek:
Po filmu Gympl tady maluje každé toy...
A bez respektu ničejí písý v zónách...

Bratr:
Já nejsem toy...

Kocourek:
Dělej si co chceš,
ale mně do toho netahej...

Kocourek odloží airbrush a odchází z pokoje. Bratr ho obdivně sleduje.

O:44 KUCHYŇ KOCOURKA – DEN

Kocourek vytahuje ze skříně čokoládu. U stolu sedí matka, která kupodivu nic neříká, jen tupě zírání z okna. Vedle ní poloprázdná láhev vodky.

Kocourek si matku prohlíží a strčí do ní.

Kocourek:
Mami...?

Matka sebou šubne, otočí se na Kocourka, rychle schová láhev vodky pod stůl a hraje střízlivou.

Matka:
Co je Péťo? Všechno je v pohodě...?

Kocourek:
Jó, du ven...

Matka:
Ahá... A kde máš tu tvou slečnu...?
jak se jmenovala...?

Kocourek:
Julie...

Matka:
No jasně, Julie...
Ta se mi moc líbila, ty se drž,
to je dobrá holka, ta Julie....

Kocourek převrátí oči.

Kocourek:
Jasný mami, tak já jdu ven...

Matka:
Sprejovat co...?

Kocourek zasune čokoládu do kapsy a položí matce ruku na rameno.

Kocourek:
Neříká se sprejovat, ale malovat...
Jak dlouho ti to mám vysvětlovat...?

Matka:
No tak jo...

Matka mávne rukou a počká až syn odejde. Pak postaví láhev vodky znovu na stůl.

O:45 SKLEP V PANELÁKU - DEN

Kocourek otvírá kóji sklepa, kde mezi krámy jsou uskladněné spreje a tlaková bomba. Z kýble nalévá do bomby černou latexovou barvu.

O:46 NÁSTUPIŠTĚ METRA – VEČER

Kocourek s tlakovou bombou v tašce stojí na peróně, Kolman se rozhlíží.

Ticho, nikde nikdo.

Oba si navzájem pokynou k akci.

DALŠÍ PECKA OD TRAFIKA.

Kocourek začne stříkat z tlakové bomby na zeď kolejiště od shora dolů obrovská písmena RHS.

Barva stéká až na zem.

Kolman se rozhlíží.

Po schodech sestupují mladí kluci s kytarami v pouzdrech a nevěřícně zírají na vandaly.

Kluk:
Co to děláte?

Kolman k nim okamžitě přistoupí.

Kolman:
Co tady děláš ty?

A vrazí klukovi facku.

Kolman:
A mazej domu na televizi...!

Kluci zazmatkují a utíkají pryč.

O:47 ZEĎ DOMU – NOC

Kocourek s Kolmanem stříkají na zeď domu černé RHS.

O:48 ULICE U BILLBOARDU - NOC

Kolman s Kocourkem jdou prázdnou ulicí.

Všimnou si policejního auta, které je schované v postranní uličce, schovají se ve křoví.

Kolman se připlíží zezadu k autu, uvnitř spí dva poldové. Hodí klacek na kapotu auta. Poldové se proberou, jeden otevře dveře a vykukne. Nikde nikdo. Nastartují a odjedou. Spali ve službě.

Kocourek s Kolmanem stříkají na prázdný billboard RHS.

O:49 ZEĎ S LAMPOU – NOC

Kolman se opře o lampu a rozvibruje ji, až lampa zhasne.

Kocourek nastříká na zeď RHS.

Když chlapci odchází, tak se lampa zase rozsvítí.

Kolman se usměje na Kocourka, jak to všechno krásně klape.

O:50 BÍLÁ DODÁVKA – NOC

Kocourek s Kolmanem stříkají na bílou dodávku černé RHS.

O:51 V METRU – NOC

Kocourek s Kolmanem na sedadlech poloprázdného nočního metra. Nádoba v tašce je prázdná. Chlapci spokojeně mlčí a poslouchají monotónní zvuky jedoucího vagonu. Kocourek rozbalí čokoládu a zakousne se.

Kocourek:
Jak to včera dopadlo? Na tý lávce...

Kolman koulí očima jako chcíplá žába.

Kolman:
Nó byly jsme tam do rána...
Byl to úlet...

Kocourek:
Jsem volal Julii celej den a nebrala to...
Kdy vodešla...?

Kolman:
Normálně, nějak ráno, sedla do taxíku a odjela...

Kocourek:
Tak snad se jí nic nestalo...

Kolman:
Ta teď bude dva dny spát...

Kocourek pohlédne na Kolmana a ztlumí hlas.

Kocourek:
Hele, ty si ber, co chceš, ale do ní to necpy..

Kolman:
Já to do ní necpal, vona si řekla sama...

O:52 ATELIÉR UMPRUM – DEN

Kocourek a Julie procházejí rozlehlou místností a prohlížejí si klauzurní práce na stěnách. Také ostatní studenti chodí jako v galerii. Někdo mlčí, někdo komentuje vystavené práce.

Julie se posouvá vedle Kocourka od obrazu k obrazu. Kocourek narazí na writera Pastu a halasně se zdraví.

Pasta:
Nazdar Petře...!

Kocourek:
Nazdár...!

Pasta:
Co tomu říkáš...?
Naše klauzury...

Kocourek:
Nojo, dobrý...
Mám z toho akorát deprese,
že na to nemám...
Za měsíc dělám zase příjmačky...

Pasta:
Hele, já to dělal čtyřikrát, než mě vzali...

Julie strčí do Kocourka.

Julie:
Musíš si víc věřit!
Když budeš furt takhle v depresi,
tak tě fakt nevezmou...

Pasta mrkne na Julii.

Pasta:
Přesně tak...

Julie se koketně usměje na Pastu.

O:53 CHODBY UMPRUM – DEN

Kocourek, Julie a Pasta jdou chodbou.

Kocourek:
A co, malujete ještě na ulici?
Jsem od vás dlouho nic neviděl...

Pasta:
Jo, vobčas děláme, ale už to není jako dřív...

Kocourek:
Nechtěli byste příští víkend s náma na legál,
Mám povolenou zeď v Nuslích, přímo na hlavní,
Je to tak pro pět lidí...

Pasta:
Kecáš, tak to je super,
řeknu to klukům, to je jasný...

Kocourek se loučí s Pastou, ten se usměje na Julii a odchází.

O:53A PŘED UMPRUM – DEN

Kocourek s Julií klesají po schodech historické budovy.

Kocourek:
Hele, jak si to vlastně mezi náma představuješ...

Julie si zapálí a nechápe.

Julie:
Já si nic nepředstavuju...

Kocourek:
Jako když jsme spolu, tak mám někdy pocit,
že jako spolu nejsme...

Julie:
A ty si mě chceš jako vzít, nebo co?

Kocourek:
Co si o tobě mám jako myslet...?

Julie:
Tak si o mě nic nemysli....

Kocourek:
Hmmm....to je super..

Julie:
Petře, dyť jsem s tebou a mám tě ráda...

Julie se zavěsí do Kocourka a políbí ho.

O:54 POKOJ KOCOURKA – NOC

Julie a Kocourek se milují v úzké posteli. Když jsou v nejlepším, tak stín za sklem a ťukání na dveře.

Hlas matky:
Péťo, spíš....?

Kocourek přestane dovádět a tiše kouká ke dveřím, co se bude dít.

Matka otevírá dveře pokoje a zavravorá opileckou chůzí.

Petr se překulí a dělá, že spí. Julie si schovává nahotu.

Matka:
Pardon, že ruším, se mi zdá,
že z koupelny zmizel smetáček a lopatka,
určitě ho vzal zase fotr...

Kocourek:
Mami, fotr s náma už osm let nebydlí...

Matka:
Von tady byl přes den a vzal ho...
má ještě klíče...

Kocourek zvýší hlas.

Kocourek:
Mami, prosím, jdi spát...

Matka vrávoravě sedne na postel a přehodí téma.

Matka:
Tohle je ta Julie, vid'...?
To je hrozně hodná holka ta Julie, vid' Julie...?

Julie se chechtá.

Matka:
Né, jako ta zrzavá, tehdá,
cos měl, jak se jmenovala...?

Julie protočí oči na Kocourka.

Julie:
Tys měl zrzavou?...

Petr strčí do matky a už ho to nebaví.

Kocourek:
Hele, di spát a nech nás bejt...

Matka má melancholii a obejmě syna.

Matka:
Petříčku, ale proč jsem přišla...
...to je důležitý, opravdu...
...já jsem ti hlavně chtěla říct,
...abys nepil jako já...
... abys nedopad jako fotr...

Kocourek:
Já přeci vůbec nepiju...

Matka:
Proč mi lžeš, já vím že se občas napiješ,
ale nesmíš pít moc...

Kocourek:
Já se z toho tady poseru...!

Kocourek si navléká trenky, vstane a jde z pokoje.

O:55 KUCHYŇ KOCOURKA – NOC

Kocourek si natočí vodu do sklenice a napije se.

Z pokoje je slyšet hlas matky.

Hlas Matky:
Pěťa je hodnej kluk...
Sice čmárá na ty baráky....
a jednou ho za to... zavřou...

V pokoji se rozhostí ticho.

Hlas Julie:
Petře, pojd' sem...

O:56 LOŽNICE MATKY - NOC

Petr s Julií nesou matku do její ložnice a položí na postel.

O:57 POKOJ KOCOURKA – NOC

Petr přichází do svého pokoje.

Kocourek:
Musíme fakt už vymyslet nějaký bydlení...

Julie jde za ním, sedne si na postel.

Julie:
No, můžem zkusit bydlet u nás,
ale je to tam ještě menší než tady...
A moje matka je taky úplný psycho...

Kocourek se nakloní pod postel a něco hledá.

Kocourek:
Tak to si nepomůžeme...

Julie:
Sice nechlastá, ale zase žere prášky...

Kocourek hrabe pod postelí mezi plechovkami sprejů.

Kocourek:
No to snad ne...?
Ten kretén brácha mi ukrad spreje...!

Julie:
Tak si byt někde pronajmem...

Kocourek sedne sklesle vedle Julie.

Kocourek:
A z čeho to budem platit...?

Julie se k němu přitulí.

Julie:
Já si najdu brigádu...
A dáme to dohromady...

Petr ji obejmě a políbí a obnaží. Pokračují tam, kde před tím skončili.

O:58 CHODBA VŠE – DEN

Studenti a studentky nervně popocházejí po chodbě, čtou si skripta a poznámky, někdo jen tak stojí a třese se. Probíhá nejtěžší zkouška z mezinárodních financí.

Kolman je opřen u okna a je v klidu. Schovává malé sluchátko do ucha pod vlasy a zalepí žvýkačkou.

Ze dveří vypadne zplihlá studentka Gábina, kamarádka k ní přistoupí.

Kamarádka:
Tak co...?

Gábina:
No co? Vyhodil mě...!
Dostala jsem měnový deriváty.
Všechno jsem mu řekla, ale pak se zeptal
na kupní opce a já začla o prodejních...
Hotovo, za čtyři...

Kamarádka:
Dneska to ještě nikomu nedal...

Gabina se rozpláče.

Kamarádka:
Servít je fakt vůl...

Kolman trochu znervózní a mrkne na vedle stojícího spolužáka.

Kolman:
Tak běž, já ti volám...

Spolužák poslušně zmizí za dveřmi WC. Kolman bere zmáčkne číslo a mobil zasune do náprsní kapsy.

Kolman:
Slyšíš....?

O:59 WC VŠE – DEN

Spolužák sedne na toaletu, u ucha drží mobil a hlásí.

Spolužák:
Michale, super, slyším skvěle...

Hlas Kolmana:
Tak jo! Připrav se! Du na to...!

Spolužák:
Ty vole, už...?!

Spolužák otevře skripta, ruce se mu třesou.

O:60 TŘÍDA VŠE – DEN

Kolman odevzdá index panu profesoru Servítovi a z pytlíku si vytahuje papírek s otázkou.

Profesor Servít na něho zvedne pronikavě zelené oči.

Profesor Servít:
Takže, pane Kolman, co jste si vytáhl?

Kolman otázku nahlas přečte, aby to slyšel i kamarád přes mobil.

Kolman:
Měnový kurz – nominální měnový kurz,
parita kupní síly a systémy měnových kurzů...

Profesor Servít:
Krásné téma jste si vylosoval. No tak spusťte...

Kolman:
Pane profesore, mohl bych si to chvíli připravit...?

Profesor Servít se lišácky usměje.

Profesor Servít:
Abyste to opsal z taháků, že...?
Známe to...
Ne, ne...rovnou spustě...!

O:61 WC VŠE – DEN

Spolužák listuje ve skriptech a hledá odpověď.

Spolužák:
Ty vole, nemůžu to najít... vydrž...!

O:62 TŘÍDA VŠE – DEN

Kolman sedí nehnutě v lavici a mlčí.

Profesor sedí za stolem, také mlčí a jako kobra pozoruje Kolmana.

O:63 WC VŠE – DEN

Spolužák na míse se potí, škube stránky skript.

Spolužák:
Ty vole, to jsme snad ani nebrali...
Kde to sakra je...?

O:64 TŘÍDA VŠE – DEN

Kolman si zapisuje něco na papír a dělá, že usilovně přemýšlí.

Servítovi dochází trpělivost a krutě se usměje.

Profesor Servít:
Takže nevíte...?
Takže se uvidíme příští semestr...

Kolman hraje ledový klid.

Kolman:
Ale vím, pane profesore,
jenom si to dávám pomalu v hlavě dohromady...

O:65 WC VŠE – DEN

Spolužák konečně našel kapitolu s tématem a hlásí do mobilu.

Spolužák:

V první řadě je nutné definovat,
co je to takzvaný „Nominální měnový kurz“
Nominální měnový kurz je cena jedné měny
vyjádřená v jednotkách měny druhé...

O: 66 TŘÍDA VŠE – DEN

Kolman klidně a pomalu opakuje to, co slyší ve sluchátku.

Kolman:

Tak v první řadě je nutné definovat,
co je to takzvaný „Nominální měnový kurz“
Nominální měnový kurz je cena jedné měny
vyjádřená v jednotkách měny druhé...

Profesor Servít se pohodlně opře a poslouchá.

Kolman dá nohu přes nohu a zaujatě vysvětluje. Hraje to tak dokonale, že to vypadá, že to opravdu umí.

Kolman:

Pro zápis takového kurzu můžeme použít buď
kotaci přímou, tedy kolik jednotek domácí měny
stojí jedna jednotka měny zahraniční...
anebo nepřímou, což je počet jednotek zahraniční
měny nutný k nákupu jedné jednotky měny domácí...

O:67 CHODBA VŠE – DEN

Kolman vychází chodbu, nevěřičně kouká do indexu. Dvě dívky se u něho shluknou.

Kamarádka:

Tak co, jaks dopad...?

Kolman:

Za jedna...

Gabina:

Tak to kecáš! Vod servíta za jedna?
Ten jedničku nikdy nikomu nedal...

Dívky ho obdivují jako národního hrdinu.

Kolman:
Kdo umí, ten umí...

Gabina:
Tý jo, mě vyhodil, už potřetí...

Kolman chytí dívku soucitně za ruku.

Kolman:
A jak se jmenuješ...

Gabina:
Gábina...

Kolman zachřestí s krabičkou TicTac a nabídne Gábíně.

Kolman:
Gábino, mě velice záleží na tom,
abys úspěšně dostudovala.
Máš večer čas?

Gabina si bere jeden TicTac.

Gábina:
Mám, ale měla bych se učit...

Vychází spolužák z WC, je celý zarudlý a zpocený.

Spolužák:
Ty vole...

Kolman se odlepí od Gábiny.

Kolman:
Gábino, promiň na okamžik...

Kolman přistoupí ke spolužákovi.

Kolman:
Co je...?

Spolužák:
Já na tom hajzlu málem vomdlel...

Kolman:

Si to moc bereš...
Na, tady máš tisíc...
A příště buď na zkoušku líp připravenej...

Kolman vytáhne ruličku bankovek a jednu podá spolužákovi. Ten mu div ruku nepolíbí, bere peníze a spěšně odchází.

O:68 ZEĎ MEZI DOMY – DEN

Další pecka od Trafika se line z bílého Lexuse, dveře dokořán, takže to slyší celá ulice.

Kocourek a Kolman natírají dlouhou zeď podkladem.

Julie a Gábina sedí na chodníku, povídají si a přitom pozorují kluky při práci.

Přijíždí omlácené auto, z něho vystupuje Pasta a jeho crew, zdraví se s Kocourkem a Kolmanem, rozdělují si místa.

Všichni črtají na podetřenou zeď. Někdo ze země, někdo ze štaflí, i dva nad sebou.

Přijíždějí strážníci, Kocourek ukazuje glejt, strážníci souhlasně kývají, zůstávají stát a oddaně pozorují rodící se malbu.

Každý kluk dělá svou část, ale dohromady to náramně ladí, jakoby spolu malovali od věků, vytvářejí veliký barevný obraz.

Procházející lidé se zastavují a komentují vznikající umělecké dílo.

Kocourek mluví s Kolmanem a přitom stříká.

Kocourek:
Ty máš zase novou, co...?

Kolman tomu nepřikládá velký význam.

Kolman:
Gábina, no...

Kocourek:
Hmm, pěkná...

Kolman:
Ale úplně blbá...
Asi to s ní dlouho nevydržím...

Julie mezitím zapřádá hovor s Pastou.

Kocourek:
Já s Julií taky ne....
Myslíš, že jen tak koketuje,
nebo mi fakt zahybá...?

Kolman:
Já myslím, že jen tak koketuje...
Vona je takovej typ, no...

Kocourek:
Mě fakt už sere...

Kolman stříká a dává rady do života.

Kolman:
Víš, jak zařídit, aby ti byla holka věrná...?

Kocourek:
No jak? To mi řekni...

Kolman:
Buď jí nevěrnej...

Oba strážníci přistoupí nesměle ke Kocourkovi s Kolmanem a bojí se zeptat.

Strážník:
A vy se v tom jako vyznáte?

Kolman:
Jasně, šéfe...

Strážník:
A co to znamená?

Kolman:
Jména, naše jména...

Strážník:
Tak vidíš, Venco, já ti to říkal, že to jsou jména...
Na kolik to přijde tahle stranda...

Kocourek:
Moc levný to není....

Strážník:
Dyk jsem ti to říkal, Venco,
že to není levný, ty spreje...

Paní s nákupními taškami prochází rychle kolem, ani se nepodívá na zed' a jízlivě pronese.

Paní:
Ta filalová, ta se mi nelíbí...!

U chodníku zastaví bílá dodávka, kterou kluci kdysi postříkali tlakovou bombou nápisem RHS. Brunátný řidič vystoupí a ostře přichází ke klukům.

Kolman se otočí na Kocourka a procedí mezi zuby.

Kolman:
Hele, ty vole...

Kocourek vyděšený výraz, vždy připraven zahodit sprej a utíkat.

Dva zevlující strážníci jsou také znepokojeni.

Řidič dodávky je ovarový typ, co chodí na fotbal a dělá deset piv denně, ale tvář má kupodivu přátelskou.

Řidič:
Kucí, nerad ruším,
něakej zmrđ mi v noci počmáral káru...

Strážníci se podívají na jeho zbombenou dodávku.

Řidič:
Vidím, že tady to vaše má úroveň...
Nechtěli byste mi taky vyzdobit tu mojí káru?

Kolman se první vzpamatuje.

Kolman:
Žádnej problém, šefe....

Řidič dodávky:
Na kolik by to tak přišlo?

Kolman:
My to vidíme tak na desítku komplet...

Kocourek:
Ale uděláme tam, co chceme my a ne žádný vokrky....

Řidič dodávky:
Aby to bylo pěkný, jako to máte tady...

Kolman se zakření a stříkne sprejem do vzduchu.

Koman:
No, tak to si rozumíme, šéfe...

O:69 V JEDOUCÍM LEXUSU – NOC

Lexus se řítí stokilometrovou rychlostí Nuselskými ulicemi.

Kolman drží volant a vějíř tisícovek. Pět tisíc podá Kocourkovi.

Kolman:
Na dnešek máme vyděláno...

Kocourek slastně čuchá k bankovkám.

Kocourek:
První prachy za graffity...

Julie:
Vy jste fakt hrozný hajzlové...

Kolman se jízlivě zakření.

Kolman:
Ty mlč, ještěrko...

Gábina je z toho celá zmatená, asi děvče z vesnice.

Gábina:
A vy ty peníze jako nezdaníte,
když jste nedostali daňový doklad...?

Všichni se na Lucii podívají, jestli si dělá legraci.

Gábina:
Co je....?

Kolman se na Gábinu pěkně podívá.

Kolman:
Gábino, ty máš opravdu velké studijní nedostatky:
Šedá ekonomika jest pilířem
sociální stability v těžkých obdobích
a zvyšuje elasticitu hospodářského systému,
jak by řekl profesor Servít...

O:70 BAR KARAOKE - NOC

Kolman s Julií, Kocourek s Gábinou stojí u boxu a vybírají track.
Gábina usrkne brčkem oranžový koktejl.

Gábina:
Dej tam něco vod Nohavici...!

Kocourek se usmívá na Julii a srká sodovku.

Kocourek:
Takže máme na kauci na byt...

Julie usrkne brčkem fialový koktejl.

Julie:
A já dostala brigádu v Háemku...

Kocourek:
Fakt jo...?

Julie:
Prodávám tam hadry,
takže taky můžu něco přidat...

Kocourek:
Tak můžeme začít shánět byt...

Gábina:
Jé Míšo, dej tam „Kometu...“

Kolman:
A proč neřeknete,
dyk fotr má dva baráky ve Vršovicích...
Může vám pronajmout kvartýr...

Gábina je už trochu navátá, tak se rozjíždí.

Gábina:

Podnájem se podle mě nevyplatí,
lepší je hypotéka...

Kocourek:
Jenže tvůj fotr mně nemá rád
a nepronajme mi ani sklep...

Kolman konečně spustil track.

Kolman:
Já ho zmáknou, dá ti ho levně...

Kocourek:
Tvůj fotr tak dá něco levně....

Gábina tomu rozumí nejlíp.

Gábina:
Lepší je, si vzít hypotéku
na dva byty a jeden pronajímat...

Kolman se na ní nechápavě podívá.

Kolman:
Gábino...!

Gábina:
No, to říkal profesor Kalous...

Kocourek s Julií dostanou záchvat smíchu.

Gábina:
Čemu se smějete?
Kalous je náš nejlepší ekonom...

Kolman:
Gábino, ty s Kalousem snad šukáš, nebo co?

Gábina:
Michale, ty si fakt někdy hnusnej....

Michal:
Ty si hnusná, když šukáš s Kalousem...

Gábina:
Hele, nech toho, nebo odejdu...

Kolman:
Tak odejdi...

Gábina stojí a myslí si, že je to humor, usrkne koktejl.

Gábina:
Si děláš srandu...

Kolman na ní zařve.

Kolman:
Tak vypadni, krávo!
Neslyšelas?

Gábina postaví koktejl na stůl, se rozpláče a uteče.

Julie a Kocourek jsou z toho vedle.

Julie:
Hele Michale, nepřeháníš to trochu...?

Kolman vysype na skleněný stůl pytlíček s bílým práškem a udělá dvě lajny.

Koman:
Je lepší ji říct rovnou, že je kráva
než aby nám tady zkazila celej večer, ne....?

Julie:
No to jo...

Kolman jednu lajnu nasaje, druhou nechá na stole.

Kolman:
Dá si někdo...?

Julie:
Ne, já ne...

Kolman bere do ruky bezdrátový mikrofon a začne skákat po kožené sedačce v privátní místnosti karaoke.

Kolman:
Kdepak ty ptáčku hnízdo máš
Skrýš a zázemí...
Vždyť ještě léčky málo znáš
Tak málo, zdá se mi...

Hej, břízo bílá, skloň se níž,
dej ptáčku náruč svou a skrýš
já pak můžu jít a v duši klid
můžu pak mít.....

Kolman si lehá do klína Kocourka a Julie a zábava veliká.

A třpytivá lajna na stole čeká.

O:71 PŘED ČINŽOVNÍM DOMEM – DEN

Kocourek Julii přešlapují na chodníku před vysokým barákem někde ve Vršovicích. Julie tradičně kouří balenou. Kocourek nervně kouká na hodinky.

Zničeho nic prochází kolem Zrzoun a je nadšen, že vidí své kamarády.

Zrzoun:
Nazdár... co tady tak stojíte...?

Kocourek ale jeho radost nesdílí.

Kocourek:
Se dem se podívat na novej byt...

Zrzoun:
A nechcete bydlet u mě...
Bydlím tady kousek...
Sem tam sám...
Dal bych vám to levně...

Zrzoun vytahuje vždy připravené brko.

Kocourek:
Hele, nemůžeš jít chvíli jinam,
nebo si Kolman bude myslet,
že tam chceme bydlet ve třech...

Zrzoun zapálí jointa a nehýbe se z místa.

Zrzoun:
Hele a kdy pudete někam malovat...?
Že bych šel s váma. že bych vám hlídal....

Kocourek:

Zrzoune, dám ti vědět,
ale teď jdi prosím tě pryč, jo...

Zrzoun:
To furt slibuješ a nic...

Kocourek:
Příště deš s náma, platí...?
Ale teď jdi pryč...

Zrzoun je z toho rozrušen.

Zrzoun:
Tak jo! Mohli bysme udělat houltrejn....

Už přijíždí luxusní Volvo, vyskočí otec Kolman, okamžitě oskenuje Zrzouna a přitom telefonuje.

Kocourek:
Dobrý den...

Julie:
Dobrý den...

Zrzoun:
Dobrý den...

Otec Kolman:
Nazdar! Mám na vás tři minuty.

Otec Kolman odemyká hlavní vchod. Kocourek nenápadně odhání Zrzouna pryč a Julie se tím baví.

O:72 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU – DEN

Otec Kolman telefonuje, přitom prochází rozlehlým bytem a rozkládá rukama.

Otec Kolman:
Osmdesát dva metrů čtvereční, dva plus kk,
po rekonstrukci, novej kotel, komplet nový topení,
plynovej sporák, plováčka, kuchyňská linka...
nomálně bych za to chtěl desítku,
ale že seš to ty, Petře, tak to dám za bůra...

Kocourek:

Je to byste byl hodnej...

Julie:
Tak to děkujeme....

Otec Kolman:
Tak tady jsou klíče...

Otec Kolman jde ke dveřím, kde se ještě zastaví a otočí.

Kolman:
Ale nechcete tady bydlet ve třech, že ne...?

Kocourek:
Né, ve dvou...

Kolman:
A nebudete mi tady fetovat, že ne...?

Kolman se usměje, oskenuje Julii od hlavy k patě a zmizí za dveřmi.

Julie skočí na Kocourka.

Julie:
Super!
To nám to dal úplně zadarmo...

Kocourek:
Asi si chce zpravit karmu,
když mě nechal vyhodit z gymplu...

Kocourek prohlíží kuchyňskou linku s myčkou, zajde do koupelny.

Kocourek:
Je tady i pračka...

Julie:
Ale nepočítej, že ti budu prát a žehlit...

Kocourek:
Každej si teda budeme prát sám, jo?

Julie se rozhlíží po obrovské ložnici.

Julie:
Tak kam si dáme postel...

Kocourek:
Tady...

Kocourek povalí Julii na parkety.

Julie:
Tady ne...

Kocourek:
Právě, že tady jo...

O:73 BYT KOCOURKA – DEN

Kocourek si balí knížky do přepravek a krabic, oblečení do velkých igelitových tašek.

Kocourkův bráška a Kolman nosí tašky a krabice s chodby do výtahu.

Kolman:
Ty vole, kolikrát ještě pudeme...?

Kocourek:
Tak dvě várky, vodhaduju...

Kolman:
Ale žádnéj nábytek nenesim, na to zapomeň...!

V chodbě se objeví matka s krabicemi od banánů.

Matka:
Petře, tady jsem ještě našla nějaký krabice...

Kocourek:
Jo, díky...

Kocourek rovná spreje do krabic. Bráška na to smutně kouká.

Kocourek:
Teď už mi barvy krást nebudeš....

Bráška:
Hmmm....

Kocourek chvíli drží krabici v náručí a pak ji podá bráchovi.

Kocourek:
Na, vole...

Brácha kouká nevěřičně.

Brácha:
Díky, brácha...

O:74 CHODBA PANELÁKU - DEN

Kocourek s Kolmanem nesou postel, vytáčí se z bytu na chodbu a Kolman nadává.

Kolman:
Taky sis mohl zavolat stěhováky...!

Kocourek:
Neser, a toč se...!
No, nahoru zvedni...!

Na chodbě se objeví matka a je hysterická.

Matka:
Kluci, bacha! Ať nevomlátíte rohy...
Loni to tady lakovali...

Kolman:
Paní Kocourková, v klidu, dáváme pozor...

Kolman narazí postelí do futra. Matka vykřikne.

Matka:
No a už je to vodřený! Dyť jsem to říkala...!

Kolman:
Se to zabarví....

O:75 PŘED PANELÁKEM - DEN

Kocourek s Kolmanem cpe postel do dodávky, Kolman kleje, není zvyklý na fyzickou práci a uráží ho to.

Kolman:
To je poprvé a naposled,
co něco dělám...!

Matka křičí z okna a mává smetáčkem.

Matka:
Petře, haló....

Kocourek se otočí vzhůru.

Kocourek:
Co zas....?

Matka:
Našla jsem ten smetáček,
co ukrad fotr...

Kocourek na ni volá.

Kocourek:
Dyť jsem ti to říkal...

Kocourek se otočí na vyjeveného Kolmana.

Kocourek:
Když něco nemůže najít,
tak myslí, že to ukrad fotr...

O:76 ŽELEZNIČNÍ MOST – NOC

DALŠÍ PECKA OD TRAFIKA.

Kocourek, Kolman a Zrzoun se blíží z Výtoně k železničnímu mostu.

Stoupají po železných schodech nahoru.

Jdou přes lávku na Smíchovskou stranu.

Kolem nich projíždí pantograf pomalovaný graffiti.

Jdou podél vlnitých plechů s graffiti.

Z kolejiště dopadá žluté strašidelné světlo.

Projdou pod dalším mostem.

V řadě za sebou, nesou si igelitky a štafličky.

Světla aut se míhají na magistrále.

Kluci dojdou k pilíři.

Kocourek dá pokyn Zrzounovi, aby šel na roh a hlídal.

Zrzoun se postaví na určené místo a důležitě sleduje situaci.

Kocourek črtá na pilíř písmeno R.

Kolman za ním vybarvuje a takhle jedou celý nápis RHSCrew.

Zrzouna to brzo přestane bavit a balí si brko a pozoruje labutě.

Bez majáku, bez varování, objeví se policejní vůz, vyskakují dva policajti.

Kolman a Kocourek už zahodili spreje, každý běží jiným směrem.

Kolman už tradičně volí cestu přes magistrálu, kličkuje mezi jedoucimi auty. A to si policajt netroufne a vrací se.

Kocourek přibíhá na náplavku, druhý policajt běží za ním. Přidá se i první policajt.

Kocourek funí, co mu síly stačí, ale náhle se zastaví a otočí proti policajtům.

Kocourek:
Mě už to fakt nebaví...

Policajt ho v běhu sundá k zemi.

Druhý policajt také dobíhá, skáče na Kocourka a dává mu pouta.

Policajt:
A máme tě, zmrde...

Zrzoun nabízí jointa labutím. Labutě nemají zájem. Zrzoun se rozhlíží po prázdné náplavce.

Zrzoun:
Kam šli...?

O:77 POLICEJNÍ STANICE – NOC

Kocourek sedí v policejní kanceláři. Proti němu dva vyšetřovatelé v uniformách. Vyšetřovatel I listuje v papírech a nahlas artikuluje.

Vyšetřovatel I:
„Kocourek Petr...“

Tak co ty kluku,
tebe už jsme tady jednou měli...
To byly tenkrát veřejně prospěšné práce, že jo...?

Vyšetřovatel II:
Že tě to pořád baví...?

Kocourka to ale už nebaví.

Kocourek:
Že vás to pořád baví...

Vyšetřovatel II začne nervně přecházet za zády Kocourka.

Vyšetřovatel II:
Co si to dovoluješ...?

Vyšetřovatel I:
Kocourek, proč si nejdeš zahrát fotbal s klukama?
Nebo proč nezajdeš třeba na ryby?

Kocourek:
Vás bavěj ryby, mě graffiti...

Vyšetřovatel I:
Dyk už si dospělej kluk...

Kocourek:
No právě, tak mě už nechte bejt...

Vyšetřovatel II se už rozlítí.

Vyšetřovatel II.
Jak jako nechte bejt...?
Jsi normální kriminálník,
fetuješ, kradeš a ničíš majetek společnosti...!

Kocourek už toho má taky dost.

Kocourek:
Já nic nezničil, já to jen pomaloval..!
a nefetuju...!

Vyšetřovatel I:
Kdyžs to počmáral, tak to jako není zničený, jo?

Kocourek:
Ta zeď stojí dál ne?

Vyšetřovatel II:
Ale jsou na tom ty tvoje vopičárny...
Ale tentokrát ti to neprojde...

Vyšetřovatel I:
Takže se přiznáváš...?

Kocourek pochopil, že filosofické debaty nikam nevedou.

Kocourek:
Bez právníka neřeknu ani slovo...

Vyšetřovatel I zlověstně kroutí očima.

Vyšetřovatel I:
Kocourek, Kocourek...

O:78 SOUD – DEN

Kocourek stojí v lavici obžalovaných.

Za ním v lavici stojí Julie a Kolman.

Po pravici trčí státní zástupce, po levici obhájce.

Soudkyně za katedrou právě pronáší rozsudek.

Nad hlavou státní znak České republiky.

Soudkyně:
...a za to se odsuzuje podle paragrafu 358
odst. 2. trestního zákoníku k trestu domácího vězení
v trvání pěti měsíců, se zákazem vycházení
od 20 do 6 hodin ve všední den
a se zákazem vycházení ve dnech pracovního klidu...

Soudkyně se odmlčí a znovu nadechne.

Soudkyně:
Dále podle paragrafu 228 odst. 1 trestního řádu
je obviněný povinen uhradit poškozenému majiteli objektu,
městské části Praha 5, škodu ve výši dvacet tři tisíc,
pětset šedesát osm korun českých...

O:79 ZAHRADNÍ RESTAURACE – VEČER

Kocourek, Julie, Kolman a jeho nová dívka Kristýna sedí v zahradní restauraci. Před každým pivo, před Kocourkem žlutá limonáda.

Kocourek:
Tak takhle to vypadá...

Kocourek vytáhne nohu na stůl. Nad kotníkem má šedý pásek s digitální krabičkou.

Kolman:
Ty vole, to je místo koule s řetězem...

Kolman tahá za elektronický náramek. Kristýna se chichotá.

Julie:
A jak to jako funguje...?

Kocourek:
Když to přeřízneš,
tak to u nich zabzučí a hned přijedou...

Julie:
A to tě tím jako furt sledují...?

Kocourek:
Furt né. Jenom když mám bejt jako doma...
Tedy od osmi do šesti ráno...

Kolman:
Takže teď budeš moct dělat jenom legál...?

Kocourek:
Když mě v noci chytanou,
tak mě rovnou zavřou...

Julie je vtipná v každé situaci.

Julie:
Aspoň teď budeš mít čas vařit a prát...

Kocourek jí chytí za ruku a políbí na krk.

Kocourek:
Náramně vtipný...

Kristýna se chichotá.

Kolman zvedne půllitr a všichni si přituknou.

Kolman:
Tak čau...!

Všichni se napijí piva, Kocourek limonády.

Kolman:
A kdy uděláme kolaudačku toho vašeho bytu...?

Kocourek:
To bych teď vynechal...
Nechci mít problémy ještě s tvým fotrem...

Kolman:
Fotra nech na mě...
Taky mu řeknu, aby ti odpustil aspoň rok nájem,
když máš teď ty výdaje...

Kocourek:
Fakt jo...?

Kolman obejmě Kristýnu kolem pasu, ta se stydlivě zasměje.

Kolman:
Kristýnko... tohle je Kristýnka....
Kristýnko, půjdeš s námi na kolaudaci, co..?

Kristýna neví, co tím Kolman myslí.

Kristýna:
Kolaudaci... hi hi hi...

O:81 KOUPELNA ČINŽOVNÍHO DOMU – NOC

Prostorem duní další pecka od Trafika.

Na bílé pračce bílé lajny krystalického prášku. Kolman brčkem jednu nasaje, druhou nasaje Julie. Kristýna se chechtá.

Kristýna:
Hihihhi...

Julie dá prst na ústa, aby Kolman mlčel. Kolman kývne a chytí za pas Kristýnu.

Kolman:
Kristýnko....
Ty se tak krásně směješ...

Kristýnka:
Hi hi hi hi....

Julie rychle odejde z koupelny. Kolman za ní zamkne a zaboří se do Kristýnky.

O:82 BYT ČINŽOVÍNHO DOMU - NOC

Julie protančí pokojem a zesílí hudbu. Vlní se do rytmu jako žížala.

Nový byt je skromně zařízen. Postel, stůl a židle z bytu Kocourka. Stojany a štendry, ramínka a šaty od Julie. A všude malířské potřeby a obrazy, hotové i rozmalované.

Lednice a kuchyňská linka je nacpána alkoholem a dobrotami. Kolaudační večírek je plným proudem. Lidé pijí, kouří, prohlíží obrazy, diskutují, hádají se.

Kocourek je v obležení Pasty a jeho crew. Všichni se zajímají o jeho náramek na noze.

Pasta:
Ty vole, já bych si snad uříz nohu...!
A nejde to nějak vochat...?

Týpek prohlíží elektronický náramek.

Týpek:
To by šlo přesměrovat...

Kocourek:
Jak přesměrovat....?

Týpek:
No zapneš jinou vysílačku,
která bude vysílat signál tý co máš na noze,
takže s tou co máš můžeš, chodit kde chceš...

Kocourek:
Ty vole, to maj vošéfovaný,
když ten systém stál asi miliardu...

Zazvoní zvonek u bytových dveří. Znovu a znovu. Nikdo ho neslyší, jenom Kocourek, protože je jediný střízlivý.

Kocourek otevírá hlavní dveře. Stojí tam udýchaný otec Kolman. Ani nepozdraví, vtrhne dovnitř a křičí.

Kolman:
Co je to za bordel! Nemůžu se vám dovolat,
lidi z baráku si stěžují...!

Kocourek:
Dobrý večer, pane Kolman...

Julie vidí, že je zle a vypíná hudbu. V nastalém tichu je slyšet dech a křik otce Kolmana. A z koupelny divné vzdechy.

O:83 KOUPELNA ČINŽOVNÍHO DOMU – NOC

Kristýna vzdychá, na pračce rozjetá. Kolman přestane divočít, strnule poslouchá.

Kristína:
Hi hi hi hi...

Kolman zakryje dlaní Kristýně pusou.

Hlas Kolmana:
A kde je ten můj kretén?
Volám a nebere to!
Ten je tady taky?

O:84 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU - NOC

Julie přistoupí k otci Kolmanovi, oči ji divě září a mluví podmanivě.

Julie:
Michal šel koupit něco k jídlu
a mobil si asi nechal tady.
Pane Kolman, my se moc omlouváme,
to je jen kolaudační večírek...
My jsme hrozně rádi,
že jste nám ten byt pronajal...

Julie stojí těsně u otce Kolmana a ten evidentně měkne. Změní tón hlasu, mile na Julii promluví.

Kolman:
Julie, to je vidět že jste rozumná...
Věřím, že ty pubertáky uklidníte...

Julie se usměje a doprovází otce Kolmana na schodiště.

Julie:
To vám můžu slíbit...

Kocourek:
Na shledanou pane Kolman a nezlobte se...

Z bytu se ozve sborové "Na shledanou".

O:85 ČINŽOVNÍ DŮM – NOC

Julie s Otcem Kolmanem jdou po schodech dolů.

Otec Kolman:
Nemyslete, Julie, že my jsme byli svatý,
když sme byli mladý...
Jednou jsme s klukama vylezli,
uplně namol, na jeřáb,
když stavěli novou scénu národního divadla...

Julie se na něho obdivně podívá.

Otec Kolman:
A po těch špricích jsme vylezli nahoru
a pak po tom rameni do strany
a tam jsme ten jeřáb chtěli rozhoupat...

Julie je buď vyjetá, nebo jí otec Kolman imponuje.

Julie:
Vopravdu...?

Otec Kolman:
A takovýhle mejdany...
to jsme dělali každéj den...!
Rozumíte, mě by to nevadilo,
ale domovnice, tady z baráku
mi furt volá, no tak jsem musel přijet...

Julie:
No to je pochopitelný...

Otec Kolman:
A jak to, Julie, vypadá s těma
přijímačkama na tu Umprum...?

Julie zvažní.

Julie:
V pondělí tam jdeme...

Otec Kolman:
Už v pondělí...?
Moc vám to sluší Julie...

Otec Kolman políbí Julii elegantně ruku.

O:86 UČEBNA UMPRUM – DEN

Studenti sedí okolo jednoho velkého stolu uprostřed velké místnosti a soustředí se na kreslení písmen. Kocourek vedle Julie, na stole perka od 0,01 až 1mm a Centrofixy. V této zkoušce jde o ověření zručnosti, preciznosti a trpělivost.

Profesor Slanina sedí v čele a čte si knihu. Pak koukne na hodinky a zvedne hlavu.

Slanina:
Vážení, máme poslední minutu...

O:87 ATELIER UMPRUM – DEN

Uprostřed ateliéru sedí nahý model, stejný jako minule a se stejnou kocovinou, jenom je oblečený. Studenti kreslí jeho portrét.

Julie fixuje kresbu fixatírem, kouká na Kocourka.

Kocourek zkouší malovat, ale nelíbí se mu to a tiše nadává.

Julie sundává dodělaný portrét, položí ho ke stěně vedle už dvou hotových.

Kocourek:
Doprdele....

Julie se k němu přitočí a zašeptá.

Julie:
Nechceš s tím pomoci...

Kocourek:
Ale aby to nebylo poznat...

Julie:
Já to udělám fixou a jinak než já...

Oba si prohodí svoje místa za stojany.

Student s tváří svazáka vykukne od svého stojanu a pozoruje Julii.

Do místnosti vejde Slanina a všichni na něho obrátí pozornost.

Slanina:
Klid, klid, klid....

Slanina projde, vše pohledem zkontroluje a zase obloukem odchází.

Slanina:
Máte ještě hodinu, pak to sebereme...

Kocourek si uleví, Julie pokračuje v malování fixou.

O:88 UČEBNA VŠE - DEN

Studenti sedí v lavicích a dělají poslední semestrální zkoušku. Píší, přemýšlejí, potí se a opisují.

Kolman, na rozdíl od ostatní, je ve velkém klidu. Dá si TicTac. Pak otevře obálku a přepočítá stav tisícikorun.

Za katedrou sedí profesor Kalous a přísným zrakem mapuje studenty.

Profesor Kalous:
Takže pomalu budeme odevzdávat...

Studenti se sunou ke katedře a odevzdávají své práce před profesora Kalouse.

Poslední ze všech jde Kolman. Podá panu profesorovi písemnou práci a významně na něho kývne.

Kolman:
Tak jsem to tam pane profesore všechno napsal,
jak jsem uměl...

Kolman vytáhne ze saka obálku a vsune ji do své písemné práce.

Kolman:
Tak snad to bude všechno v pořádku...

Profesor Kalous se podívá do obálky, pak na Kolmana, který se culí jako měsíček.

Profesor Kalous:
Pane Kolman, můžete na chvíli do kabinetu...

O:89 KABINET KALOUSE – DEN

V místnosti sedí sekretářka a píše do počítače.

Vchází profesor Kalous s Kolmanem.

Profesor Kalous:
Zavřete dveře a posadte se...

Kolman se pohodlně usadí a stále se usmívá.

Profesor Kalous:
Pane Kolman, ta obálka s penězi,
ve vaší ročníkové práci,
to bylo myšleno jako úplatek...?

Kolman se v klidu otočí na sekretářku.

Kolman:
Nechala by nás paní asistentka na chvíli o samotě...?

Profesor Kalous se rozlítí.

Profesor Kalous:
No to by právě nenechala!
Takže to chápu správně jako pokus o úplatek?
Vše předávám vedení fakulty,
k posouzení a disciplinárnímu potrestání...

Kolman se tváří jako jelimánek.

Kolman:
Ale pane profesore,
to je asi nějaké nedorozumění...
Ta obálka mi zřejmě nějak vypadla, nebo co...?

O:90 CHODBA UMPRUM - DEN

Julie a Kocourek stojí v hloučku studentů a tlačí se u vitríny s výsledky přijímacích zkoušek. Někdo má evidentní radost, ale většina studentů upadá do truchlivé deprese.

Julie vykřikne, vyskočí a pověsí se na Petra.

Julie:
Dostala jsem se!!! Jůůůůůů.....

Kocourek už zahlédl své jméno pod čarou a radost nesdílí.

Kocourek:
A já jsem zase pod čarou...

Julie pátrá zrakem ve vitríně.

Julie:
Né, to není možný...?

Julie obejmě povzbudivě Kocourka, ale ten je na dně.

Kocourek:
Prosím tě, pojd'...

O:91 PARK - DEN

Kocourek, Julie a Kolman sedí na lavičce v prázdném parku. Julie kouří, Kolman upíjí placatku rumu. Oba kamarádi jsou v depresivním mlčení. Julie neví, zda-li se má radovat, nebo truchlit, takže kouří. Kolman podá placatku Kocourkovi, ten odmítne.

Náhle se tu zjeví Zrzoun a jak je jeho zvykem, má dobrou náladu.

Zrzoun:
Nazdár! Vy ste nějaky smutný...

Kocourek mlčí a čumí do země.

Zrzoun:
Co se stalo...?

Julie:
Petra zas nevzali na školu...
A Michala ze školy asi vyrazej...

Zrzoun vytáhne tučného jointa a snaží se kamarády povzbudit.

Zrzoun:
Z toho si nic nedělejte, kluci...
Mě taky vyhodili z vejšky, nó...

Kolman se na něho nevěřícně podívá.

Zrzoun:
Nó fakt, já jsem studoval jadernou fakultu...

Kolman zařve, kopne Zrzouna do zadku a odchází.

Kocourek se také zvedne, chytne za ruku Julii a mizí pryč.

Zrzoun zůstane sám. Sedne si tedy na lavičku a zapálí si jointa.

Zrzoun:
Jsou ňáký neklidný...

Za chvíli Zrzouna obstoupí místní smažky a krouží kolem něho jako vosy. Zrzoun jim nabízí své zboží v igelitových pytlíčkách.

O:92 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU – NOC

Kocourek s Julií sedí na pohovce a koukají na televizi.

Kocourek:
Zas dávaj úplný hovno...

Julie si balí cigaretu Javaanse.

Julie:
Já to nevnímám...

Kocourek:
Hmm, ty nic nevnímáš...

Julie se otočí na Kocourka.

Julie:
Jak jako nic nevnímám...?
co tím myslíš...?

Kocourek:
Nepřijde ti divný, proč jsem se nedostal
a ty ses dostala...?

Julie si zapálí cigaretu.

Julie:
Jo tak proto seš podrážděnej...

Kocourek vstane a přechází po místnosti, stydí se zeptat.

Kocourek:
Hele, může se tě na něco vážně zeptat...?

Julie:
No tak se ptej...

Kocourek:
Ty s tím Slaninou šukáš...?

Julie:
Ty seš uplnej kretén...

Julie vstane, uhasí cigaretu, bere si bundu a vychází ze dveří bytu.

Kocourek vystartuje za ní.

Kocourek:
Promiň, já to tak nemyslel....

O:93 ČINŽOVNÍ DŮM - NOC

Julie pláče a utíká schodištěm dolů.

Kocourek se vykloní ze dveří, ale nohu s náramkem drží v bytě.

Kocourek:
Julie, vrať se, neblbni...!
Promiň, já jsem v prdeli...

Julie:
No to si...

Dole bouchnou domovní dveře.

O:94 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU - NOC

Ticho, za okny občas projede noční tramvaj.

Kocourek leží uprostřed velkého pokoje uprostřed své postele a chroupá čokoládu.

Otevřou se dveře bytu, sune se přiopilá Julie.

Julie:
Spíš...?

Kocourek dělá, že spí.

Julie:
Tak jestli nespíš, tak dobrou noc...

Kocourek mlčí, otevře oči a kouká do tmy. Julie hned usne a tiše odfukuje.

O:95 CHODBA VŠE – DEN

Otec Kolman s Kolmanem jdou dlouhou chodbou, občas minou nějakou studentku. Otec Kolman se za každou otočí, ale přitom nepřestává mluvit k synovi.

Otec Kolman:
A to neumíš dávat úplatky...?
Když dáváš úplatek,
tak musíš vědět komu ho dáváš,
musíš ho mít prolustrovanýho,
jestli jako bere, nebo ne... rozumíš...!?

Kolman se vleče za otcem jako onuce.

Kolman:
Kluci ze čtvrtáku říkali, že bere...

Otec Kolman:
„Kluci říkali“ je na hovno!
Měl ses přijít zeptat mě...
Dyť já tady všechny znám...
Jak myslíš, že ses sem dostal, ty blbečku...

Kolman se nechápavě podívá na otce.

Otec Kolman:
Takže teď deme za prorektorem...
Tam budeš držet hubu a jenom poslouchat
a kejvat na všechno hlavou...
Ukaž jak...!

Kolman kývá hlavou jako osel.

O:96 KANCELÁŘ VŠE – DEN

Za stolem sedí postarší sebevědomý pán, prorektor pro věci studijní.

Proti němu u nízkého stolku Kolman s otcem Kolmanem. Pijí kafička a usmívají se jako jelimánci.

Prorektor:
Bohužel, Jirko, nedá se teď už nic dělat...
Tvůj kluk bude ze školy vyloučen,
dopis jsme Vám již odeslali...

Otec Kolman se nenechá zaskočit a rozšafně rozpřahuje rukama.

Otec Kolman:
Ale no tak, Honzíku...
Snad to ještě pude nějak sfouknout, né?

Prorektor:
Jak sfouknout...?
Devadesátý léta jsou už dávno pryč...
Klondajk skončil...

Otec Kolman:
Co pryč? Jak skončil...?
Tenkrát, jak jste blbli s tím lihem,
to by dneska ještě někoho zajímalo ne..?

Prorektor se snaží zůstat v klidu.

Prorektor:
O co se snažíš, Jirko?
Myslíš že se nechám vydírat?
Nechceš snad zařídit finanční kontrolu
v těch tvech povedenejch firmičkách...?

Otec Kolman je stále v klidu a syn Kolman jen zírá.

Otec Kolman:
Kdo tě dostal na tohle teplý místečko...?
No kdo to byl, vzpomínáš...?
To by taky mohlo někoho zajímat...!

Prorektor rozpřáhne ruce.

Prorektor:
Když připustíme, že tys mě dostal sem,
tak já jsem sem dostal tvýho kluka...
Jsme si kvit... tím to skončilo...!

Prorektor skloní hlavu a začne důležitě listovat v papírech.

Prorektor:
Kdybys ho naučil jak se má chovat,
tak nejsme teď v týhle trapný situaci...
A promiňte, mám ještě práci...

Otec Kolman vstává a nakloní se nad stůl.

Otec Kolman:
Jo ty chceš válku? Máš ji mít...!

O:97 CHODBA VŠE – DEN

Kolman s otcem Kolmanem jsou po chodbě a mlčí. Otec Kolman se už ani nedívá za procházejícími studentkami.

Otec Kolman:
No nic mladej, pudeš studovat jinam,
tahle škola stejně nemá úroveň...

O:98 PARK NA LETNÝ - VEČER

Oblaka letí soumrakem. Praha poblikává světly oken, lamp a křižovatek.

Kocourek s profesorem Slaninou a jeho pejskem procházejí zšeřelým parkem.

Slanina:
Já vím, že jste zklamanej,
že ste se zase nedostal...
a že Julii jsme vzali napoprvý...

Kocourek se ironicky ušklíbne.

Kocourek:
Hmmm...

Slanina:
To kvůli tý figuře, na tý ste shořel,
to dyž dopilujete, tak se příště dostanete...

Kocourek procedí mezi zuby.

Kocourek:
Příští rok už na to seru, pane profesor...
Už mě to fakt nebaví...

Profesor pokrčí rameny.

Slanina:
No, tak to je vaše věc...
Ale já jsem vás pozval kvůli něčemu jinému...

Kocourek už ví všechno dopředu a chystá se na další útok.

Kocourek:
Jasně kvůli Julii, co?

Slanina si zapaluje cigaretu a nechápe Kocourkovu ironii.

Slanina:
Julii? Tomu nerozumím...
Ozval se mi známý z reklamky
a shání někoho, kdo dělá streetart...
Mají klienta Adidas a koupili fasádu...velkou fasádu...!
Zajímalo by vás to...?

Kocourek zbystří, ale nechápe.

Kocourek:
No a co by jako...?

Slanina:
Oni by se s vámi rádi sešli,
dost jsem vás vychválil,
tak to nepokažte...

O:99 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU - NOC

Kocourek s Kolmanem sedí u počítače a ladí barevnost pro fasádu Adidas. Julie to sleduje a nalévá chlapcům čaj.

Julie:
Nemáte tam moc tý modrý...?

Kocourek se otočí na Julii a vysvětluje.

Kocourek:
Hele, dali nám úplně volnou ruku.
a jediný co chtěj, aby tam byla dominantní modrá...
Myslím, že toho po nás moc nechtěj...

Kolman se na Kocourka zašklebí.

Kolman:
Tak vidíš, to je tvůj první kompromis...

Kocourek se nenechá vytočit.

Kocourek:
To je jasný, že musíš dělat kompromisy,
když máš zakázku...

Kolman:
No a když jsme měli malovat plameňáky
v tom bordelu, tos nechtěl, že jo...?

Kocourek se podrážděně otočí na Kolmana.

Kocourek:
No tak to je snad trochu jinej případ, né...?

Kolman:
No, je to taky kompromis...

Kocourek:
Ty vole, ty se mi snad zdáš...!
To necejtíš ten rozdíl, jako...?

Julie si zapálí cigaretu.

Julie:
Eště se kvůli tomu porvěte...

O:100 FASÁDA DOMU – DEN

DALŠÍ PECKA OD TRAFIKA.

Vysokozdvížené plošiny se zvedají nad Národní třídu.

Kýble s barvami, tyče s válečkami, krabice se spreji.

Předloha z počítače je vytištěná na papíře.

Kocourek s Kolmanem podle předlohy malují na fasádu domu.

Stop-triky vzniká veliká barevná streetartová malba.

Lidé na ulici se zastavují a s obdivem pozorují vznikající obrazy.

Julie to všechno fotí na zrcadlovku.

Přichází i otec Kolman s paní Kolmanovu, zdraví se s Julií.

Otec Kolman:
Blahopřeji, Julie, ke zkouškám...

Julie:
Děkuji, pane Kolman...

Otec Kolman:
Ale tak, už si nemusíme vykat, Julie...
Já jsem Jirka...

Podají si ruce a stisk trvá déle, než má trvat. Kolmanová rychle obrací pozornost na fasádu.

Kolmanová:
Hele, Jirko, ty kluci jsou fakt šikovný, co..?

Otec Kolman se podívá s nezájmem na fasádu.

Otec Kolman:
No jo, jsou šikovný...

Otec Kolman se otočí opět na Julii, celý rudne, ztrácí kontrolu.

Otec Kolman:
Julie, ty máš opravdu nádherné oči...
To si tě Petr asi musí hodně hlídat...

Julie se začervená, ztrácí kontrolu.

Otec Kolman se usmívá jako kluk a dychtivě zírá na Julii.

Kolmanová toho má už dost a strčí do manžela.

Kolmanová:
Víš co, dej mi klíče od auta, jedu domů...

Otec Kolman:
Co blbneš? Jak pojedu já?

Kolmanová:
Si vezmi třeba taxíka, mně je to jedno,
si tady ze slečnou budete moct v klidu povídat...

Kolmanová rázně odchází. Otec Kolman za ní klopýtá, ještě se otočí a zamává na Julii.

O:101 BYT ČINŽOVNÍHO DOMU – VEČER

Kocourek, Matka a Julie sedí u stolu a baští špagety se sýrem a kečupem. Kocourkovi dělá velkou práci se najíst.

Julie:
Ti to nechutná...?

Kocourek:
Chutná a jak!
Ale nemůžu z toho malování
vůbec zvednout ruce...

Julie:
Ale fasáda vypadá skvěle...

Kocourek:
Fakt...?

Julie:
Jenom je tam trochu moc tý modrý...

Kocourek:
Nech toho...

Matka se otočí s křečovitým úsměvem na Julii.

Makta:
A Julie, vy taky sprejete...?

Kocourek vcucne dlouhou špagetu a napomene matku.

Kocourek:
Mami, neříká se sprejete,
ale malujete! Ty se to snad nenaučíš...

Matka:
Pardon... vy taky malujete...?

Julie sklízí dojedené talíře ze stolu a směje se.

Julie:
No já maluju, ale nesprejuju...

Matka tomu už nerozumí, vstává od stolu ke kuchyňské lince.

Matka:
Já vám umeju aspoň nádobí...

Julie:
Ne, to nemejte, my máme myčku...

Makta:
Máte myčku..?

Julie:
Nedáte si kafe, nebo skleničku vína...

Matka:
Né, já víno nepiju,
ale něco vstřebějšího, kdybys měla...

Kocourek protočí oči.

Julie:
V lednici máme zbytek Ginu...?

Matka se rozhlíží po prostorném bytě.

Matka:
Představ si, Maxe chytli policajti,
že sprejoval, tedy maloval, po baráku...

Julie nalévá matce tuplovaný Gin.

Kocourek:
Já vim, psal mi to...

Matka:
No vypadal hrozně, když ho pustili...

Matka vyžahne Gin na ex.

Kocourek:
Dostal po hubě, no...

Matka se prudce otočí na syna.

Matka:
Tak to ti teda pěkně děkuju,
žeš ho to sprejování, tedy malování, naučil...!
Sem myslela, že budu mít klid a mám zas to samý..

Kocourek:
Já ho nic neučil, začal sám...

Matka si nalije z láhve sama další skleničku.

Matka:
No a vod koho se to asi naučil...?

Kocourek:
Mami, přišla si prudit, nebo na návštěvu..?

Matka usrkne Gin a rozhlíží po bytě.

Matka:
No, máte to tady hezký, prostorný...
A kdy tedy založíte rodinu...?

Kocourek zpozorní, Julie se směje.

Julie:
O tom jsme ještě neuvažovali...

Matka:
Já vím, vy to máte dneska všechno jinak...
To já jsem Petra měla ve dvaceti a
o byt jsme si museli požádat...
a čekali jsme na to pět let... za komunismu...

Kocourek je už agresivní.

Kocourek:
No a jak to dopadlo...?
Fotr se uchlastal,
ty se uchlastáš taky...

Matka:
Nebud' sprostěj...

Kocourek:
Já nejsem sprostěj, já jsem upřímnej...

Matka si nalévá poslední zbytek v láhvi.

Matka:
No tak já už asi du...

O:102 VSTUPNÍ HALA KOLMANŮ - DEN

Kolman s batohem vstoupí do harmonicky vyvážené květinové haly.

Otec Kolman sedí vedle Kolmanové v hlubokém sofa ze vzácných kůží. Oba nehnutě a tragicky mlčí.

Kolman odhodí batoh a boty a zaskřehotá.

Kolman:
Co je? Někdo umřel...?

Kolmanová si významně zapaluje dlouhou cigaretu.

Kolmanová:
Ale... tatínek se zamiloval...

Kolman prochází halou ke schodišti.

Kolman:
Do nějaký důchodkyně...?

Kolmanová:
Tak mu řekni, do koho...
Dyť je to taky jeho kamarádka...

Kolman se v chůzi zastaví a hodí do sebe TicTac.

Kolman:
Ty vole...

Otec Kolman smutně vydechne a vstává ze sofa.

Otec Kolman:
No tak... já asi jdu...
Na tohle...nemám...

Kolmanová srazí ze stolu čínskou vázu s čerstvými Orchidejemi.

Kolmanová:
Jak na to nemáš...?

Otec Kolman odchází z haly, Kolmanová ho pronásleduje a cestou demoluje zařízení vily.

Kolmanová:
Tak na co máš? Ty sračko..!

Kolmanová srazí velkoplošnou televizi 4K 3D.

Kolmanová:
Kurvit se z holčičkama...?
Na to máš...?

Kolmanová židlí roztříští křišťálový lustr.

Otec Kolman v dešti skla mizí po schodišti do garáže.

Kolmanová:
Myslíš, že všechno koupíš...?
Co s ní chceš asi dělat..?

O:103 GARÁŽ KOLMANŮ – DEN

Otec Kolman svižně sedne do černého Jaguára, zabouchne a zamkne. V tu chvíli rána golfovou holí na sklo, objeví pavouček a zoufalá tvář Kolmanové a křik.

Otec Kolman nastartuje, mluví pro sebe.

Otec Kolman:
No tak jo... tak jsem čurák...

Další rána holí, další pavouček na skle.

Otec Kolman šlápne na plyn a Jaguár vystřelí z garáže.

O:104 VSTUPNÍ HALA KOLMANŮ – DEN

Kolmanová se schoulí do sofa ke svému synovi a pláče.

Kolman:
Kašli na něj, mami...

Kolmanová:
Míšo, můj Myšánku....

Kolman jí hladí po vlasech.

Kolman:
Najdeš si jinýho...

O:105 FASÁDA DOMU - VEČER

Kocourek stojí rozkročen na Národní třídě, ruce složené na prsou, prohlíží si barevnou fasádu domu Adidas a je se sebou spokojen.

Kocourek:
Ta modrá je tam akorát...

Kocourek se otočí na procházející chodce. Ti si také všímají velkolepé malby.

O:106 NABŘEŽÍ VLTAVY – VEČER

Kocourek se sune po nábřeží a pozoruje smrákající se Prahu.

Na Petříně se rozsvítila červená světélka rozhledny.

Nad řekou piští rackové, labutě se houpou ve vlnkách.

Na Střeláku voní bílé květy kaštanů.

Vskutku krásný květnový podvečer.

Kocourek koukne na hodinky, je čas vrátit se domů.

Jeho pohled se zachytí na protějším okně restaurace Parnas.

O:107 RESTAURACE PARNAS - VEČER

U stolu otec Kolman v bíločerném sportovní obleku, proti němu Julie v přiléhavé trpytivé róbě. Pijí víno a halasně se smějí. A teď se políbili.

Kocourek vpadne do restaurace a už je u jejich stolu.

Strhne ubrus s prostíráním a bezhlavě fackuje Julii.

Otec Kolman vstává a skočí zezadu na Kocourka.

Kocourek se ožene a srazí Kolmana na zem.

Perou se jako kluci, točí se po červeném koberci.

Přibíhají číšníci, rozdělují rváče, Kocourka vyvádějí před restaurant a zabraňují těly, aby vstoupil dovnitř.

Julie sedí ve střepech skla a rozlitého vína a pláče.

O:108 VYŠEHRAD – NOC

Kocourek sedí na vyšehradské zdi a pije fernet z litrové láhve.

Kouká do temnoty Prahy pod svýma nohama.

Slzy padají po tváři a dolů do propasti.

Zdá se, že všemu je konec.

Na štěrkou cesty zapraskají gumy, zastaví auto policie, vystupují dva policisté v černých kombinézách a baretech.

Zůstanou stát na místě, opatrně koukají na Kocourka.

Policista I:

Vy jste pan Kocourek Petr...?

Kocourek se o ně nezajímá, otočí se zpět do temnoty Prahy.

Policisté se na sebe významně podívají.

Policista II:

Můžete nám ukázat občanský průkaz...

Kocourek mlčí a upíjí z lahve.

Policisté stojí na místě, bojí se přistoupit, aby snad neskočil.

Policista I:

Pane Kocourek, porušil jste trest
vašeho domácího vězení od osmi do šesti hodin.
Vzhledem k tomu, že je už dvacet dva třicet,
vás musíme zadržet...

Kocourek mlčí.

Policisté zvedají obočí, mrknou na sebe.

Rychle přiskočí a strhnou Kocourka po zádech na cestu.

Láhev fernetu letí do propasti s ozvěnou tříštícího se skla.

Policista I:

Vy jste chtěl skočit dolů, že jo...?

Kocourek se uchechtne.

Kocourek:

Co je vám do toho...

Policista II:

Takže půjdete s náma...

Policisté nasadí náramky a táhnou zpitého Kocourka do auta.

Policista I:

Ty vole, my sme ho snad zachránili vod sebevraždy...

O:109 SPOLEČENSKÁ MÍSTNOST VĚZENÍ – DEN

Prostorná místnost s televizí. Lavice a stoly tak jako ve škole.

Někdo píše, někdo hraje karty, někdo se šourá po chodbě, někdo
kouká na televizi s jediným programem. Cikáni s pokérovými krky
hulí balené cigarety.

Zamřížovanými okny proniká slunce z ulice.

Kocourek sedí v lavici, okolo sebe má desky a papíry se skicami.
Vybarvuje písmena, stíny, prostory, pozadí, bublinky.

Jednoho cikána to zaujalo a nakloní se ke němu.

Cikán:
To je graffiti, že jo...?

Kocourek:
Hmmm....

Cikán:
Hele, pografituješ mi ruku...?

Kocourek:
Já nekéruju...

Cikán:
To mi pokéruje Jarda...
Ty mi to jen navrhneš....
Hele, něco vodsad' podsad',
tady máš za to cigára...

Kocourek maluje dál, ani nezvedne hlavu.

Kocourek:
Já nekouřim...

Cikán:
Tim líp, tak do zejtra ať to máš nakreslený
A ti říkám, nedělej machry...!

Cikán chytí Kocourka pod krkem, až mu vypadne fixa z ruky.

Kocourek:
No tak jo, no...

Do místnosti nakoukne dozorce.

Dozorce:
Kocourek, návštěva...

O:110 NÁVŠTĚVNÍ MÍSTNOST VĚZENÍ - DEN

Kocourek objímá matku, bratra a Kolmana.

Usedají za stůl. Kolem také sedí odsouzení se svými návštěvami.
Mezi nimi prochází vězeňská stráž.

Matka se hned stará.

Matka:
Dávaj ti tady jíst...?

Kocourek:
Tady je jídla hromada...

Matka:
A neubližujou ti tady...?

Kolman je také zvědavý.

Kolman:
A co buzeranti? Už tě nějakej vojel...

Matka:
Ale Michale, jak to mluvíš, fuj...

Bratr se zastydí.

Michal:
Se ptám, ne...?

Kocourek:
Né, mami, nikdo mi tady neubližuje...

Kocourek se otočí významně na Kolmana.

Kocourek?
A nikdo mě tady nevojel...

Kolman je z toho zklamaný.

Kolman:
No tak to je hovno vězení...

Matka:
Tady jsem ti přinesla poštu...

Přichází vězeňský dozorce, rozlepi obálky a prohlíží jejich obsah. Když nic nenajde, podá dopisy Kocourkovi.

Matka:
A já ti dycky říkala,
že s tím sprejováním takhle skončíš...
A došlo na mé slova...

Matka se podívá významně na mladšího bratra, ten sklopí pohled.

Kocourek:
Neříká se sprejování, ale malování...
Já tě to snad nenaučím...

Kocourek si prohlíží korespondenci a mluví na Kolmana.

Kocourek:
A jak se má Julie...?

Kolman:
Ty vole, je to vážný... fort si ji chce vzít...
Uplně mu hráblo, rozvádí se s matkou,
ta se zhroutila, chodí k psychiatrovi...

Matka kroutí nešťastně hlavou.

Matka:
A mně ta Julie vždycky
přišla taková slušná holka...

Kocourek se uchechtne.

Kocourek:
Je to normální kurva...

Matka:
No tak, jak to mluvíš...!

Kolman si neodpustí poznámku.

Kolman:
Měls jí bejt nevěrnej, furt jsem ti to říkal...

Bratr tomu ještě nerozumí.

Bratr:
A Julie tě jako podvedla..?

Kocourek pročítá své dopisy a mluví na Kolmana.

Kocourek:
A co ta tvoje vejška...?

Kolman se rozvalí na židli jako pán a hodí do sebe TicTac.

Kolman:
No, vyrazili mě...
Takže příští rok jedu studovat do Anglie..
Tady v Čechách končím...

Matka významně pokyvuje hlavou.

Matka:
No vidíš, Michal jede studovat na západ!
A ty .... ty seš tady zavřenej...

Kocourkův pohled padne na hlavičkový dopis v angličtině.

Kocourek:
Ty vole...?

Kocourek se podívá z okna do slunce a je rozrušen.

Kolman:
Co je?

Kocourek:
Píší mi z Adidasu...
že se jim líbila ta fasáda...
co sme udělali...

Kocourek se podívá na matku, pak na bratra, pak na Kolmana.

Kocourek:
.... a zvou mě... do New Yorku...

Kolman vyskočí do vzduchu a zařve na celou místnost.

Kolman:
Ty krááááááávo!!!!!!!!!!!!

Všichni v místnosti sebou cuknou a dozorce zvedne hlas.

Dozorce:
Jestli budete tady hulákat,
tak vaše návštěva tady skončila...

Matka si prohlíží zvací dopis a je skeptická.

Matka:
Do Ameriky jako...? No to tě tam nepustěj,
když jseš teď trestanej...

Kolman mávne rukou.

Kolman:
Ale pustěj ho...
Fotr má na ambasádě svý lidi...

ZAZNÍ ZÁVĚREČNÁ PECKA OD TRAFIKA.

DO HUDBY SE PROLÍNÁ ZÁVĚREČNÁ OBRAZOVÁ SEKVENCE:
O:111 STAROMĚSTSKÁ RADNICE – DEN

Otec Kolman a Julie ve svatebním vycházejí ze Staroměstské radnice. Za nimi proud svatebčanů. Otec Kolman zvedá Julii závoj a líbá na rty. Fotografové fotí, blesky šlehají, svatebčané tleskají, konfety padají.

O:112 BRITSKÁ UNIVERSITA – DEN

Kolman v uniformě university s učebnicemi pod paží spěchá úhledným kampusem, aby se přilepil na štíhlou černošskou studentu a začal svádět.

Kolman:
Hello baby.... your body is like a cobra...

O:113 PARK – DEN

Zrzoun sedí na své oblíbené lavičce, hulí své dlouhé brko a spokojeně prodává své pytlíčky místním smažkám.

O:114 KUCHYNĚ KOCOURKŮ – VEČER

Matka Kocourková sedí za stolem ve své kuchyni, u ruky láhev vodky a čučí z okna na temné sídliště.

O: 115 ULICE – NOC

Bratr Kocourka se svou crew malují na zed' chrom BSR.

O:116 V LETADLE - NOC

Letadlo se chvěje a stoupá. Mezi připoutanými cestujícími sedí Kocourek a zírá z okénka.

O:117 PRAHA NADHLED – NOC

Blikající světélka hlavního města mizí v mracích.

O:118 NEW YORK NADHLED – NOC

Z mraků se zjeví světla přístavu New York se Sochou Svobody.

O:119 V LETADLE – NOC

Kocourek kouká z okénka letadla.

Usmívá se a pláče zároveň.

ZAVĚREČNÉ TITULKY

Copyright: 2011 VorelFilm
Registration: 2011 Dilia